

Forumul studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul VI ● nr. 1 (33) 1978 ● 16 pagini ● 2 lei ●

P. III. 768

Nr. 58 80
Exemplar legal

Am început un nou an cu privirea mai limpede, îndreptată spre un orizont nebănuit. Am început un nou an cu gândul mai cutezător spre culmile nebănuite ale cunoașterii. Am învățat că în curgerea sa neîntreruptă un an înseamnă măsura capacității noastre de a ne autodepăși prin fapte de muncă și viață tot mai semnificative. Am învățat că munca nu are rodul așteptat dacă nu poartă pecetea calității. Și-n toate aceste zile, de mari realizări ale neamului, am găsit capacitatea de a da întregul nostru prinos de recunoștință, de a exprima, pe coardele cele mai sensibile ale sufletului de român, dragostea și încrederea nețărmurită în conducătorul înțelept al partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul manifestărilor ocazionate de împlinirea a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de activitate revoluționară neîntreruptă. Sărbătorirea celui mai iubit fiu al poporului s-a transformat astfel într-o mare manifestare a atașamentului față de politica partidului și statului nostru, într-un moment de angajare în bătălia pentru ridicarea țării noastre pe înalte culmi ale civilizației. Urmind exemplul luminos al celui care și-a dedicat întreaga viață nobilele cauze a slujirii dreptății și libertății, a adevărului și cinstei, a dragostei față de om, cu tot ce are mai bun în el, întregul nostru popor s-a angajat a nu precupeți nici

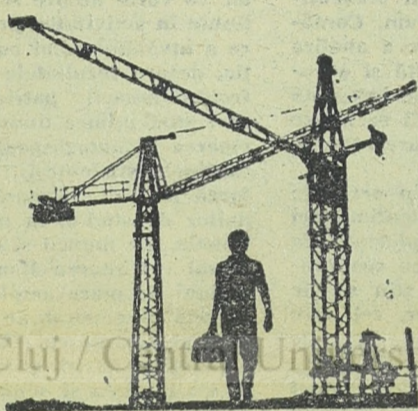
GÂND SPRE VIITOR

un efort pentru a ridica societatea pe care documentele de partid ale Congresului al XI-lea al P.C.R. și Conferința Națională a Partidului o conturează atât de exact.

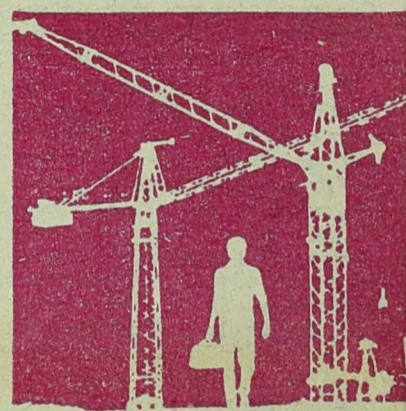
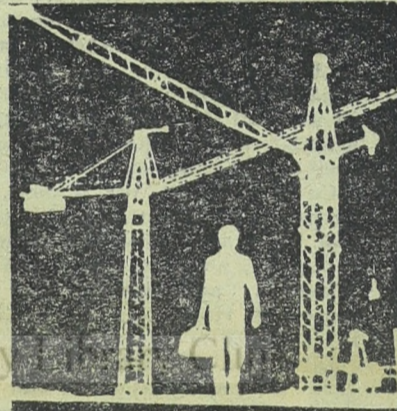
Pornim în noul an cu sentimentul că activitatea noastră pe tărîmul pregătirii profesionale, de formare ca viitori specialiști va face un salt calitativ deosebit, că acumulările cantitative vor găsi modalitatea de a se regăsi la cote superioare în acumulări cu parametri ascendenți. Studențimea are menirea de a deveni detașament de luptători pe baricadele progresului, ei îi sint consacrate planurile de perspectivă pe care conducerea de partid le încredințează țării spre realizare. Cu atât mai mult nu trebuie să precupețim nici un efort pentru a face totul ca pregătirea pentru muncă și viață să înregistreze intensități la valoarea ritmului de viață pe care-l prefigurează viitorul. Sesiunea de exa-

mine, apoi cel de-al doilea semestru al anului universitar, vor fi momente de bilanț rodnic, căci studențimea a înțeles exact ceea ce se așteaptă de la ea. Călăuziți de documentele de partid și de stat, studenții vor duce la îndeplinire, cu rezultate superioare, toate sarcinile pe care marele forum al studenților le va pune în fața celor care învață a munci încă de pe băncile amfiteatrelor.

Studenții Centrului universitar Timișoara, integrați adinc în procesul de transformare revoluționară a învățămîntului, vor transforma studiul de zi cu zi, în pași pe calea perfecționării, pentru a putea răspunde cu toată tăria la chemarea de a face din România o țară a viselor împlinite. Căci pămîntul românesc și oamenii care trăiesc aici au posibilități nebănuite, căci acest lanț al munților Carpați străjuiește, de secole, un tărîm al ospitalității și prieteniei, al înțelegerii și bunășării, un teritoriu în care fiecare om, indiferent de graiul în care spune mamă, spune Patrie, Popor, Partid, în aceleași cuvinte românești, căci cu toții am învățat că numai în liniște și pace vorbele noastre de dragoste își păstrează înălțimea sentimentelor. Pentru România celor care o trăiesc azi în spirit comunist, pentru România celor care vor veni, să facem urarea ca tineretea acestui popor să biruiască de-a pururi.

CONSTRUIM

Fotografie de GH. TARTAN

Sub semnul deplinei angajări a tineretului universitar

Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. își va deschide lucrările în aceste zile. Acest moment, de o importanță remarcabilă în viața și activitatea studenților va oferi un nou prilej de a demonstra atașamentul tineretului studios la politica partidului și statului nostru, de angajare plenară la realizarea mărețelor sarcini care stau în fața viitorilor specialiști.

Maturitatea politică a delegaților la Conferință, aleși dintre cei mai buni studenți, cu o pregătire profesională și politică remarcabilă, se va contura în luările de cuvînt ce se vor constitui, cu siguranță, în analize atente și lucide în spirit critic și autocritic, ale întregii noastre activități. Ele vor defini mai pregnant momentele de importanță istorică pentru poporul nostru, în aceste zile de profunde transformări, în aceste zile în care întregul nostru popor, în frunte cu comuniștii, călăuziți de mințea înțeleaptă a iubitului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, face pași mari pe drumul construirii unei societăți a bunășării și progresului, a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Responsabilitatea angajamentelor luate de la tribuna înaltului forum studențesc, propunerile care se vor face, vor da certitudinea că studențimea va onora, în cel mai înalt grad, grija și încrederea pe care partidul și statul nostru, prin condițiile de studiu excepționale asigurate, o arată celor care sint chemați să-și aducă contribuția la edificarea unei societăți a oamenilor, pentru oameni, o societate a muncii și vieții în spirit comunist.

Bilanțul pe care centrul universitar îl va raporta conducerii superioare de partid va fi dintre cele mai rodnice. Căci în cei peste două-

zeci de ani de activitate revoluționară, studențimea îndrumată atent de Partidul Comunist Român, a știut să devină un factor activ de transformare a societății, să devină un detașament de avangardă al progresului. Încrederea în viitorul luminos al țării stă la baza întregii munci a tineretului universitar, conștient că Programul partidului reprezintă chiar programul lor de muncă, certitudinea că visele lor vor prinde viață.

În perimetrul larg creat de concepția originală a președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de transformare revoluționară a învățămîntului de toate gradele, se vor înscrie, desigur și noile preocupări ale studenților conduse de organizațiile lor revoluționare, de a ridica pregătirea lor profesională la nivelul cerințelor impuse de acest cincinal al revoluției tehnico-științifice, de a se forma ca specialiști cu pregătire științifică și practică multilaterală, pentru a se constitui, cu certitudine, ca viitorii constructori ai noului, constructori conștienți de importanța zilelor pe care le trăiesc, profund atașați patriei și partidului.

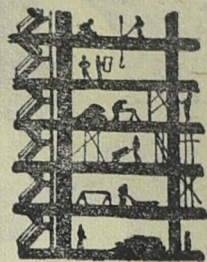
În mersul înainte, spre mai mult și mai bine, studențimea timișoreană, alături de studențimea întregii țări, va face totul spre o îmbunătățire calitativă a întregii ei activități, transformînd, printr-un efort de gîndire, învățămîntul superior într-un pion important în bătălia pentru progres și bunăștare.

În acest context, Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. se va înscrie ca moment de referință în deplina angajare și participare la marele front al muncii și construcției socialiste.

FORUM STUDENȚESC

Succes deplin lucrărilor Conferinței a XI-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România!

MANDAT

Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. vine să marcheze bilanțul a doi ani de activitate studentească, la cotele celei mai înalte angajări. Participând la acest eveniment din viața studențimii, ca reprezentant al studenților politehniști, am să încerc să fac cunoscute preocupările și problemele cu care se confruntă viitorii ingineri. Desigur că vom putea să împărtășim din experiența rezultatelor pozitive, rezultate concretizate în activitatea profesională care s-a desfășurat, în lumina indicațiilor tovarășului secretar general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tot mai mult pe coordonatele legării învățămîntului cu cercetarea și producția.

Profitând de participarea studențimii întregii țări, vom transforma zilele Conferinței într-un util schimb de experiență, vom învăța din experiențele pozitive ale celorlalte centre universitare. Desigur că toți reprezentanții studențimii timișoreni, abordează cu încredere și cu seriozitate acest eveniment. Sint convins că complexitatea problemelor studențimii timișorene va fi definită la adevărații ei parametri. Această garanție mi-o dă calitatea celor trimiși să reprezinte studențimea din centrul nostru universitar, activiști și studenți cu o bună pregătire profesională, trăind în mijlocul colectivelor care i-au desemnat ca delegați și candidați, strâns legați de cei care le-au acordat votul lor de încredere.

Aș vrea să aduc, în fața marelui forum studentesc, alături de ceilalți colegi, prețuirea și omagiul nostru pentru fiul cel mai bun al țării, revoluționarul neobosit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul recentei sărbătoriri a aniversării a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de activitate revoluționară. Grijă pe care dînsul o poartă tineretului, căldura și pricepera cu care se apropie de marile probleme pe care le ridică pregătirea tineretului studios, ne obligă la un angajament de a munci cât mai mult, cât mai bine, pentru ca rezultatele noastre să ne definească, cu siguranță, ca viitori specialiști, de nădejde, în uzine, amfiteatre, pe ogoare, acolo unde sintem așteptați pentru a contribui la saltul spre progres al țării noastre, acolo unde vom putea să răsplătim prin fapte mărețe încrederea și grija pe care țara, partidul, o acordă fiilor mai tineri. Conferința Națională a Partidului a pus deja problemele unei dezvoltări în perspectivă, dezvoltare care ne vizează, în primul rînd pe noi, studenții de azi, care atunci vom fi în fruntea frontului pentru dezvoltarea tot mai accelerată, a țării noastre, spre progres și bunăstare. În acest context, cred că această conferință se va transforma într-un lucid forum al conștiinței comuniste, într-un moment de puternică atașare la politica înțeleaptă a partidului și statului nostru.

ROBERT VARGA
student, anul III I.P.T.

Eveniment de deosebită importanță în viața studențimii țării, Conferința a XI-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România este încă o expresie a prezenței active a tineretului universitar în viața politică și culturală a țării.

Participarea noastră, a generației amfiteatrelor României, la acest forum, ne dă conștiința importanțelor contribuții ce sint așteptate de la noi, a încrederii mari ce ni se acordă în cadrul forurilor de conducere și decizie colectivă.

Peste cîteva zile, reprezentanții studențimii se vor întîlni în marele forum, Conferința a XI-a a U.A.S.C.R., pentru a analiza și dezbate probleme care frămîntă și preocupă studențimea noastră, adînc integrată în procesul de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Cu acest prilej, vor fi aleși, în organele de conducere superioare ale studențimii cei mai buni, acei activiști care împletesc, la superlativ, activitatea obștească cu cea profesională, acei studenți care știu să fie mereu în rîndurile colegilor lor, cei care i-a ales, să le asculte problemele și să le rezolve corespunzător. Acei oameni pentru care studenția înseamnă un prim contact în munca cu oamenii, acei oameni care au înțeles că munca de asociație este prima verigă în procesul de formare ca viitori specialiști și conducători ai unor colective.

Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. va face bilanțul realizărilor studențești, contribuind la o cunoaștere a tot ce are mai valoros fiecare centru universitar, a problemelor care preocupă studențimea și conducerea asociațiilor studenților comuniști. Va fi un prilej, desigur, de a analiza cu spirit critic și aut critic, deficiențele care mai persistă în diverse domenii de activitate ale muncii și vieții de asociație.

Centrul universitar Timișoara va duce, prin cei 57 de reprezentanți, mesajul celor peste 15.000 de studenți timișoreni. Cuvîntul

întregul nostru popor a dovedit în nenumărate rînduri că știe să facă neuitate, evenimentele importante din viața sa, să-și sărbătorească cei mai buni fii.

Ne pregătim să participăm la această analiză lucidă și angajată a activității organizației noastre revoluționare cu sinceritatea, curajul, cinstea, modestia, spiritul de solidaritate și colectivism care ne caracterizează.

Vom raporta Conferinței succesele și neajunsurile activității noastre. Cu acest prilej studenții timișoreni vor face cunoscut faptul că și în centrul nostru universitar, în activitatea de autogospodărire, balanța dificultăților s-a inclinat în favoarea succesului.

Vrem ca fiecare student să găsească în organizația A.S.C. răspuns la toate preocupările sale.

Trăind și muncind laolaltă, noi studenții români, maghiari, germani și de alte naționalități, frumoși în tineretea noastră, în faptele și aspirațiile noastre vom trăi cu emoție acest moment de mai intensă constientizare a faptului că noi, cu putere de oameni și mingieri de suflet, vom fi constructorii de mine ai României.

CARMEN ZORHLA
anul III, U

Mă încearcă un sentiment de mîndrie la gîndul că mă număr printre delegații centrului nostru universitar la Conferința XI-a a U.A.S.C.R. Participarea și la această Conferință îmi oferă un plus de experiență ce mă îndreptățește să realizez însemnătatea acestui eveniment în viața studentească.

Nerăbdarea cu care așteptăm Conferința este justificată de diversele probleme pe care ea le poate rezolva (probabil și pe cea a sesiunii din iarnă - prea scurtă în comparație cu cea din

lor va vorbi despre rezultatele deosebite obținute în activitatea profesională, de integrare a învățămîntului cu cercetarea și producția, despre rezultatele valoroase obținute pe frontul muncii patriotice, despre felul în care studențimea timișoreană a înțeles participarea la autogospodărire în căminele și cantinele studențești, despre participarea largă la faza de masă, încă de la nivelul anilor de studiu, la marile confruntări naționale, ale muncii și creației, Festivalul național „Cîntarea României” și „Daciada”, acțiuni de mare amploare inițiate de însuși secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Gîndul și glasul reprezentanților noștri, va cuprinde, fără îndoială, și mulțumirea și sentimentul de recunoștință ale studențimii timișorene pentru condițiile de studiu create de partidul și statul nostru, dragostea și sentimentul de prețuire pentru cel mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ajuns la 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară neîntreruptă.

La înălțimea încrederii acordate de voi, toți studenții centrului universitar Timișoara, delegații și candidații pentru Conferința a XI-a a U.A.S.C.R., se vor strădui să reprezinte cu cinste studențimea timișoreană. Înainte de conferință am solicitat citorva din ei să-și împărtășească gîndurile și sentimentele care îi animă. acum, la cîteva zile înainte intrării în marele forum al studențimii:

doresc ca Conferința a XI-a a U.A.S.C.R., să fie un moment cînd vom putea din nou cu spirit de răspundere, să spunem ceea ce a fost rău și ceea ce a fost bine, în activitatea noastră.

Prin mandatul nostru ne vom manifesta maturitatea noastră politică, spiritul critic și aut critic, conștiința noastră comunistă. Vom dovedi încă odată că în cadrul asociației noastre se desfășoară o verigă din marele proces de formare al omului nou, iar de aceea sperăm, că toate problemele noastre vor fi tratate cu atenție la Conferința a XI-a a U.A.S.C.R., astfel înțelegem să reprezentăm o răsruce în viața studențimii românești, iar colectivele noastre, exemple de comportare, combativitate și muncă.

Vrem să fim mai mult decît mesagerii noștri, vrem să fim așa cum sintem cu toții, noi înșine, comunistii societății noastre, buni activiști, bine pregătiți profesional, conștienți de rolul nostru în societate, căci sint convinsă că orice membru al U.A.S.C. Timișoara ar putea cetate de învățătură, educație, cercetare și producție

MAGDALENA GRUN
stud. anul III, I.M.T.

Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. se înscrie în atmosfera de puternică efervescență politică și revoluționară caracteristică acestor timpuri, generată de preocuparea pentru înlăptuirea sarcinilor ce revin U.A.S.C. în direcția perfecționării învățămîntului superior, sarcini stabilite de Programul P.C.R., Plenara C.C. al P.C.R. din iunie 1977 și de Conferința Națională a P.C.R.

În cinstea acestui eveniment de referință în viața și activitatea organizației studențești din țara noastră, studenții Institutului agronomic înțeleg să răspundă prin fapte de muncă, printr-o angajare totală și participare plenară la transpunerea în viață a chemării adresate tinerilor de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., președintele Republicii, de la tribuna Conferinței P.C.R. din decembrie 1977, pentru ca „trînda învățămînt, cercetare, producție să capete noi valențe calitative.

În vederea îmbunătățirii pregătirii profesionale, Consiliul A.S.C. pe facultate a acordat o atenție deosebită acestei sesiuni. Astfel, în lunile noiembrie și decembrie 1977, în cadrul adunărilor generale A.S.C. s-au dezbătut rezultatele obținute la verificările pe parcurs și, respectiv, stadiul de pregătire a grupelor de studenți în vederea sesiunii de iarnă, în lumina angajamentelor luate în cadrul concursului „Fiecare A.S.C. - colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

În timpul sesiunii, această întrecere a primit valențe noi prin organizarea de către Biroul A.S.C. de la nivelul anilor I, III și IV Zootehnie în colaborare cu C.A.S.C. pe facultate a concursului profesional „Grupa integralistă” care cuprinde 3 indici de concurs:

Numărul studenților prezenți la toate examenele; media grupei; numărul studenților integraliști.

Și de data aceasta „Oglinda sesiunii” este la zi. Agenda activităților studenților facultății noastre cuprinde o serie de manifestări care se vor declanșa odată cu încheierea sesiunii de examene.

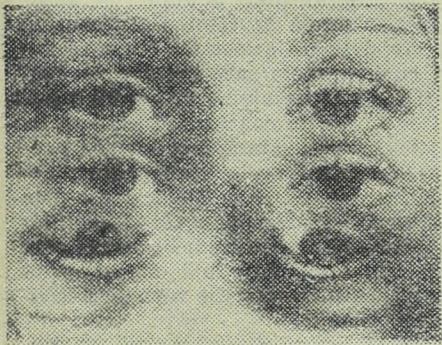
Astfel, continuarea învățămîntului politico-ideologic pe grupe de studenți, pregătirea profesională, finalizarea cercetărilor științifice, pregătirea formațiilor participante la ediția a II-a a Festivalului național „Cîntarea României”, întrecerile sportive și turistice cuprinse în cadrul „Daciadei” sint acțiuni mobilizatoare organizate de studenții institutului nostru.

Rezultatele obținute pînă în prezent, cît și cele viitoare le dedicăm celei de a XI-a Conferințe a U.A.S.C.R.

GHEORGHE CHIRODEA
anul III, I.A.T.

UN PRIM BILANȚ AL SESIUNII

Marea majoritate a studenților din Centrul nostru universitar a încheiat sesiunea de examene din iarnă. A fost o perioadă de activitate intensă, care a finalizat munca de pregătire complexă din primul semestru al anului universitar 1977-1978. La multe facultăți se confirmă saltul calitativ în pregătire, rezultat al modernizării continue a procesului de învățământ și al creșterii preocupării tuturor factorilor de răspundere în vederea îmbunătățirii continue a pregătirii studenților. Cele mai bune rezultate au fost obținute de studenții facultăților de Stomatologie, Medicină generală și pediatrie, Filologie-istorie, Inginerie chimică. Considerăm necesară prezentarea citorva procentaje semnificative raportate la numărul total de studenți. La Stomatologie 86,5% integraliști, 84,3% studenți cu medii peste 7, 67,2% studenți cu medii peste 9; La Medicină generală și pediatrie 84,1% integraliști, 78,8% studenți cu medii peste 7; La Filologie-istorie 85,6% integraliști, 81,9% studenți cu medii peste 7; La Inginerie chimică 71,6% integraliști, 61,3% studenți cu medii peste 7.

Importante creșteri (față de sesiunea similară a anului universitar precedent), privind numărul studenților integraliști se remarcă la Filologie-istorie (12,2%) și Inginerie chimică (7,3%). Creșterea nivelului calitativ al pregătirii se manifestă prin creșterea numărului de studenți cu medii peste 7, în special la Filologie-istorie (19,4%), Stomatologie (4,4%), Inginerie chimică (4,3%), în raport cu sesiunea de examene din iarna trecută. În ansamblu peste 87% dintre studenții promovați au obținut medii peste 7, ceea ce înseamnă o creștere de peste 7 procente față de anul universitar trecut.

La aceste rezultate se adaugă și rezultatele mai bune obținute de studenții la verificările pe parcurs, la proiecte și colocvii, la activitatea productivă și de cercetare științifică.

Toate acestea sînt premise pentru o finalizare în condiții bune a pregătirii în acest an universitar, cu rezultate superioare celui precedent.

Desigur, nu uităm că mai sînt încă mulți colegi de-ai noștri care n-au înțeles încă deplin menirea lor, atribuțiile esențiale care le revin în calitate de studenți comunisti și care în urma acestei sesiuni au una, două sau chiar 3 restanțe.

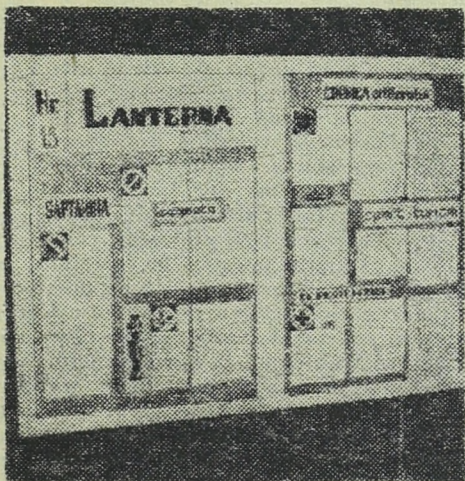
Este datoria primordială a organizației noastre, în conlucrare cu organele de învățământ, sub conducerea organelor de partid de a sprijini pe acești studenți, pe toți membrii organizației, în vederea îmbunătățirii continue a pregătirii profesionale, a rezultatelor obținute în sesiunile de examene, pentru a defini prin rezultate concrete răspunsul studențimii comuniste la sarcinile puse de conducerea de partid, de a întîmpina prin fapte meritorii Conferința a XI-a a U.A.S.C.R.

Forum studențesc

PANORAMIC STUDENTESC

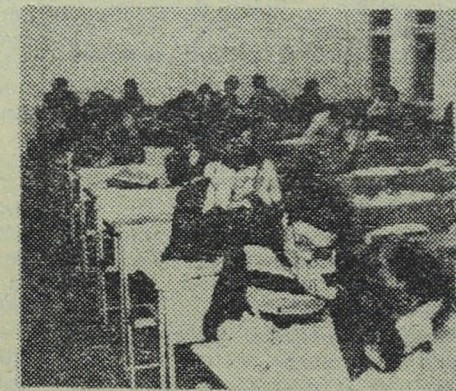
● Cenaclul „E” și o nouă apariție: Spectacolul omagial dedicat aniversării a 60 de ani de la nașterea președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu și împlinirii a 45 de ani de activitate revoluționară neîntreruptă ● 17 ianuarie 1978 a însemnat ziua Plenerii Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara. Ea a constituit și un prilej pentru obișnuitul învățământ politic al cadrelor de asociație, condus de data aceasta de către tovarășul profesor Francisc Albert ● La Plenară au fost prezentați și tovarășii Tudor Mohora, secretar al Consiliului U.A.S.C.R., a tovarășilor Gheorghe Rotărescu, secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C. și Axente Șerău, prim-secretar al Comitetului municipal Timișoara al U.T.C. ● Inedită tema propusă pe ordinea de zi: „Analiza activității organelor și organizațiilor A.S.C. pentru întărirea lor politico-organizatorică în perioada 1976 — 1977” ● S-a discutat și a aprobat programul sesiunii și vacanței studenților din perioada 20 ianuarie — 15 februarie ● Dintre problemele Plenerii supunem atenției dumneavoastră următoarele: 1) Centrul de greutate al întregii munci și vieții de asociație trebuie mutat înspre grupele și anii de studiu, aceasta implicînd o întărire continuă a organizațiilor A.S.C. de an, pentru soluționarea operativă a tuturor problemelor studențești. 2) Anii I și II de studiu desfășoară, încă, o activitate fără perspective clare, fapt datorat insuficienței cunoașterii a problematicei muncii de asociație, a formelor și metodelor de acțiune

integrat. 7) Activitatea de pregătire pentru apărarea patriei desfășurîndu-se prin includerea ei în orarul didactic, deci în pregătirea de specialitate ar trebui să intre în resortul vicepreședintelui cu probleme profesionale, științifice și productive și nicidecum în cele de sport-turism. 8) Se impune ca activiștii, noi aleși în funcții, de la toate nivelele, să ajungă, cît mai repede la cunoașterea temeinică a problematicei resortului în care lucrează și totodată să cunoască principiile generale după care se conduce și se desfășoară întreaga viață de asociație. 9) Activitatea de autogospodărire înregistrează, pe fondul unor rezultate bune și o serie de deficiențe datorate în primul rînd instruirii și controlului defectuos al studenților de serviciu, sustragerii unor cadre de asociație de la îndeplinirea obligațiilor de autogospodărire. 10) Există comitete și președinți de cămin (căminul 16C), care se constituie într-o mică „aristocrație de cămin”. ● La cantina 1C grupele de serviciu nu-și predau bonurile de cartelă, din 60 de studenți de serviciu predînd, de exemplu, doar 10—20 bonuri administrației ● Vacanța de iarnă a studenților a prilejuit editarea suplimentului revistei „Forum studențesc”, editat de catedra militară de pe lângă Universitatea din Timișoara. El se intitulează „Crez ostășesc” și a apărut prin munca unui colectiv entuziast condus de Monica Caverneac, studentele Monica Milivoi și Doina Racosi. Așteptăm noi apariții ● În Căminul Aradului se impune, de urgență, instalarea unor telefoane publice și interurbane pentru studenții agronomi ● Prima zi de după vacanța de iarnă a însemnat și un nefericit record: 1.500 de studenți absenți de la cursuri. ● Conferința județeană Timiș a U.T.C. din 28 ianuarie s-a desfășurat și prin prezența a 43 de reprezentanți ai studențimii timișorene ● Ca în fiecare an, înainte de sesiune, fericirii viitorii absolvenți cîntă. Din păcate nu cunosc care este adevărata măsură a bucuriei lor, uitînd că alături de ei sînt colegii mai tineri care au nevoie de liniște pentru studiu! ● Numărul 13 al gazetei Facultății de electrotehnica conține un interesant dialog cu decanul facultății, tovarășul profesor Fieberiu Mureșan ● Pereții căminelor studențești s-au îmbogățit cu o nouă piesă: calendarul „Forum studențesc” ● Anul 1978 a adus lui Cătălin Isman și Monică Milivoi, legitimații de redactori. Așteptăm noi colaboratori și viitori redactori ● Pe adresa redacției, a sosit de curînd un mesaj din partea vecinilor, studențele de la camera 2 a căminului 15C: „V-am recomanda să vă redactați reportajele înainte de ora 23,00. Nu de alta, dar este mai dulce somnul fără zgomotul mașinii de scris!” Le-am aminti că după ora 23,00 nu mai redactăm reportaje ci scriem textele cîntecelor pe care dinsele le dau glas în dulcele lor somn. Noapte bună! ● În tabăra de iarnă de la Semenice, studenții au avut de înfruntat frigul și nepăsarea organelor locale din resortul de turism.

A 13-a... „Lanternă”

ne, lipse de inițiativă a unor organe alese. Nu se regăsește, în conținutul activității unor organizații, mutațiile care au intervenit în procesul de învățământ. 3) La multe organizații adunările generale ale anilor de studiu încă un caracter formal. De exemplu, la Institutul de medicină și la Facultatea de construcții numărul absențelor la adunările generale este ridicat, multe din ele desfășurîndu-se la limită 4) În strîngerea cotizațiilor, la I.P.T și I.A.T. se întîmpină greutăți din partea membrilor U.T.C. din cadrul personalului TESA. 5) Anul 1976-1977 a însemnat, din păcate multe sancțiuni. Credem că nu se cunoaște eficiența educativă a sancțiunilor sau stimulentele care stau la îndemîna A.S.C. 6) Se impune ca în cadrul Consiliilor de la diverse nivele să se instaleze un stil de lucru în care acreditează structuri de „colectiv de lucru”, cu o compoziție permanentă și orientată spre un domeniu mai restrîns de activitate, poate fi de un bun augur. Inceputul poate fi dat de Comisia pentru activitate profesională, științifică și productivă în cadrul căruia s-ar constitui trei colective, fiecare specializat pentru o latură a învățămîntului

În timp ce la „Nufărul” nu se mai găsea nici un loc liber...

Vom reveni ● Considerăm că echipa de fotbal „Politehnica” ar trebui să-și schimbe numele. „Știința” era mai bun; căci oferea posibilitatea ca studenții sportivi să fie și universitari. Oricum Politehnica e o școală grea... Este doar o părere. ● Pe timpul iernii se poate juca tenis de cîmp în sala de sport a Institutului Agronomic ● Agronomii ne transmit că autobuzele 27 circulă din ce în ce mai bine ● Am primit scrisori care contestă valabilitatea clasamentului celor mai buni sportivi studenți ai anului 1977. E greu să alegi cînd performanțele lor sînt atât de mari și dese!... ● Autogospodăririi a început să meargă mai bine și la sediul redacției... ● În clădirea Facultății de electrotehnica a fost introdus un telefon interurban. Asta pentru a nu mai face concurență Universității... ● Constructorii noilor cămine curăță totul în

Pregătiri pentru 8 Martie

calea lor. Le-am recomanda totuși o extindere pe... verticală ● Amprenta noilor clădiri care se înalță în preajma complexului studențesc se vede peste tot! Majoritatea trotuarelor au devenit inutilizabile... ● Anunțăm și pe această cale, celor care nu au mai reușit să rămînă în Timișoara pînă în 18 decembrie că între timp a apărut și numărul 11 al revistei, pe anul trecut ● De curînd a avut loc întîlnirea președintelui Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara cu redactorii studioului studențesc de radio. Deocamdată nici un salt calitativ! ● Unele voci susțin că pe hîrta revistei se poate mîncă foarte bine. Înseamnă că are sare și piper! ● La clubul I.A.T. a avut loc o acțiune cultural-educativă la care au participat studenții grupelor 331 și 332, de la Facultatea de zootehnie și medicină veterinară. Acțiunea a fost deschisă de o prelegere despre „Metode moderne și eficiente de granulare a furajelor”, prezentată de asist. univ. Dan Drincianu. Au urmat momente de muzică populară, folk și recitări din lirica patriotică ● Într-un cadru festiv, în prezența unor invitați din conducerea de partid și a asociației, a avut loc la Universitate, înmînarea delegațiilor și invitațiilor participanților timișoreni la Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. ● Petru Ilișu, care a debutat de curînd cu volumul „Pastel handicapat”, este prezentat într-unul din ultimele numere ale revistei „Orizont” ca o speranță care promite mult ● Ștefan Popa, în așteptarea debutului în revista „Urzica” și a deschiderii primei expoziții personale de grafică, pictură și sculptură, face o deplasare în Iugoslavia, la o expoziție a tinerilor caricaturiști ● La Casa de cultură a studenților au început să apară studenții. E semn că a trecut sesiunea și că rulează „Maiakovschji ride...” ● Cercul de presă de pe lângă Casa de cultură a studenților și-a reînceput activitatea. În curînd, un schimb de experiență cu „presarii” din Brașov ● Pînă cînd mai e timp procurați-vă mărtisoare pentru cei dragi...

GHEORGHE CRISAN

confruntări

DECANII DE ANI — O NECUNOSCUȚĂ?

Ideea acestui articol a pornit de la constatarea că, de multe ori, pentru rezolvarea problemelor pe care le întâmpinăm pe linia pregătirii profesionale, trebuie să apelăm la persoane, străine anului de studiu, acele persoane care poartă pretențioasă titulatură de „decani” de ani. Am încercat să solicităm păreri despre ceea ce ar trebui să însemne pentru anul de studiu, acest cadru didactic solicitat a fi o verigă între studenți și decan, atît unor studenți cit și unor decani de an. Din fericire, în majoritatea cazurilor comuniunea dintre cele două părți angajate în această acțiune era destul de strînsă. E cazul, în special, al anilor de studiu, de la Universitate, cu care am purtat discuții. La Medicină generală, anul III, am avut impresia că ceva nu e în regulă. Întrebată, întimplător, dacă își cunoaște decanul de an, o studentă a binevoit doar să ridice din umeri. La anul I Finanțe, de la Universitate, tovarășul Băbăiță, în schimb ne declara: „Nu am ore cu ei, dar îi știu deja, îi recunosc pe holuri, la bibliotecă sau pe stradă. S-a întimplat(!) pentru că am fost cu ei la muncile agricole de la începutul anului universitar. Atunci, și-n acele condiții, comunicarea s-a realizat imediat, fără rezerve. Studenții, o știe toată lumea, sînt deschiși, curajoși, gata să spună totul cui stă și-i ascultă cu îngăduință și înțelegere. M-au chemat și am fost nelipsit de la toate adunările lor de an în care s-au dezbătut problemele acestui început de viață universitară. Eu le apăr interesele și în Consiliul profesoral și i-am ajutat la programarea examenelor. De exemplu, după o primă planificare ei terminau sesiunea în 3 februarie, ceea ce m-a determinat să intervin și să ajut la o repartizare echitabilă și judicioasă pentru toate secțiile. Cu ei mă simt bine oriunde. Au fost foarte buni și în practică, a fost excelent la serile lor de grupă... și chiar ca an de îndrumat anul IV, jumătate de an s-a căsătorit și evident n-am putut lipsi. Deși problemele școlare sînt complexe, deși familia mea mă solicită, găsesc timp ca să vizitez, la cămine băieții și camerele ce mi s-au repartizat și sentimentul datoriei împlinite mă face să fiu mulțumit”. Desigur că aceste gânduri nu poate decît să bucure studenții pe care îi îndrumă. Dar tovarășul Băbăiță, ca și alți decani de ani despre care am auzit lucruri bune sînt, încă, destul de tineri și e firesc ca gândurile și aspirațiile lor să fie apropiate de ale studenților. Există unele cazuri, și mi-e dat să-l numesc aici pe tovarășul profesor Radu, de la Facultatea de mecanică, în care cadrele didactice, de obicei profesori sau conferențieri, care de la înălțimea catedrei nu reușesc să se coboare la „măruntele” probleme studențești, acuzînd se pare acel conflict între generații. Cred însă că pe undeva există și o teamă nejustificată, din

partea studenților în a se adresa cu probleme de viață celor pe care îi cunosc doar ca eminenți specialiști. Să nu uităm însă că majoritatea sînt și eminenți pedagogi capabili să rezolve cu tact probleme de orice natură.

I-am pus tovarășului Zamfir, prodecanul Facultății de Științe ale naturii, următoarea întrebare: „S-a întimplat să vină studenții la dumneavoastră pentru rezolvarea unor probleme personale, deosebite?” Mi s-a răspuns că studenții vin la dînsul doar pentru burse și excursii. Apoi mi-a povestit despre autogospodărirea la cantină unde studenții de la Fizică au introdus un nou sistem de care „ne-a fost foarte teamă, dar n-am avut probleme”. Mi-a spus că în general nu-i place fiinta vestimentară și capilară a unor studenți, că este foarte drastic la absențe. În cele din urmă a ajuns la subiect: „Sîntem încă destul de datori”. Mi-a venit atunci în minte imaginea tovarășului prodecan Palea, de la Facultatea de Inginerie chimică, care a saltat de o mulțime de studenți care i se adresau cu cele mai diverse întrebări nu a reușit să-mi răspundă la nici o întrebare. L-am părăsit, cu veșnică pipă în gură și cu zîmbetul pe față, dispus oricînd să dea sfaturi și ajutor studenților care vin la el cu inima deschisă. Părăsindu-l pe tovarășul Zamfir, m-am întîlnit cu studenții din anul IV Fizică, avîndu-l ca decan de an pe tovarășul Schlet, despre care mi-au vorbit foarte frumos. Am aflat atunci de efortul pe care l-a făcut pentru obținerea unor condiții de locuit corespunzătoare și am rămas uimit auzîndu-i că-l numesc „ziua lor bună”.

Am reținut cîteva din cuvintele tovarășului Grosianu, decanul de an de la anul IV TSA, Facultatea de Inginerie chimică: „Trebuie să știți că gheața s-a spart și studenții vin la noi cu mai mult curaj și mai ales cu foarte multă încredere. Vin cu orice fel de probleme, începînd cu absențele și terminînd cu probleme strict personale. Multe sînt rezolvate, dar trebuie să se țină seama că există un regulament intern care trebuie respectat. Există și cazuri în care nu ni se destăinuie chiar dacă sînt convinși că am putea să-i ajutăm. De multe ori mi s-a întimplat să am un sentiment aparte, de mulțumire sufletească, după ce am ajutat un student de-al meu! Observ că, generație de generație, problemele studenților sînt mai complexe și cu atît mai mult revolvarea lor mă face să fiu mai mulțumit de ei și, într-un fel, de mine!”

Desigur că problemele sînt diferite de la institut la institut, de la facultate la facultate. Esența problemei rămîne însă în asigurarea acelei apropieri sufletești între omul de la catedră și student, condiție esențială în obținerea unor rezultate superioare, condiție sinequa-non în stabilirea unui climat de încredere.

GABRIELA ȚINTARIU-RADOI

ORIZONTURI STUDENȚEȘTI

În cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, ediția a II-a, etapa pe centru universitar, Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar Timișoara, organizează tradiționalul concurs de creație studențească „ORIZONTURI STUDENȚEȘTI”. În toate domeniile și genurile artistice:

- literatură, poezie, proză, dramaturgie (piese de teatru, montaje literare, colaje, piese pentru teatrul de păpuși etc.), culegeri de folclor literar;
- publicistică: reportaj, eseu, portret, propagandă vizuală (afișe ș.a.), caricaturi, texte umoristice etc.;
- muzică vocală și instrumentală, cîntece patriotice și revoluționare, prelucrări de folclor, culegeri de folclor muzical ușor, romane, muzică de cameră etc.;

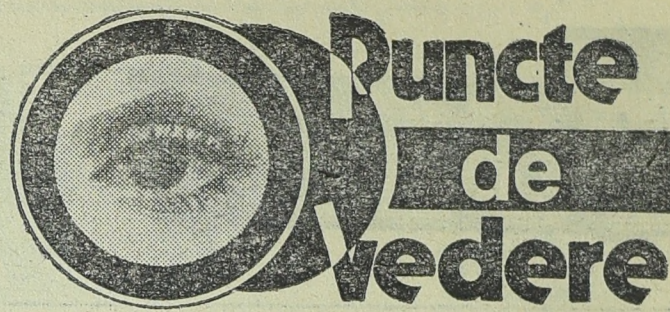
- coregrafie: balet, dans nou cu temă, folclor etc.;
- artă plastică: pictură, sculptură, grafică, arte decorative, etc.;

- cinematografie: reportaj-anchetă, documentar, tehnico-științific, etnografie, folclor, turism, portret cinematografic, poem cinematografic, animație, film jucat etc.;

- artă populară: țesături, cusături, broderii, obiecte din lemn, din piele, impletituri, pictură pe sticlă, sculptură în lemn, piatră, os etc.;

- artă fotografică: portret, peisaj, reportaj, eseu etc.;

Informații și depunerea lucrărilor: zilnic, între orele 11-15 și 19-22, la Casa de cultură a studenților (bv. Tineretii, nr. 9), pînă la data de 25 martie 1978.

În obiectiv-autogospodărirea

De la generalizarea acțiunii de autogospodărire totală în cămine și cantine s-a scurs deja un semestru. Faza de început cu inerentele sale greutăți a fost depășită și tată-ne ajunși la ora cînd putem trage primele concluzii. Discutată cu mult timp înainte, însă insuficient pregătită în centrul nostru universitar, acțiunea în sine se recomandă drept un principal mijloc de educare a studenților prin muncă și pentru muncă, de ridicare a exigenței fiecăruia față de propriul comportament, de respect față de activitatea laborioasă.

Spuneam că n-a fost suficient pregătită, gîndindu-ne că la începutul anului universitar, dotarea materială de care dispuneau căminele și cantinele lăsa de dorit, studenții fiind deseori puși în situația de a nu-și putea îndeplini atribuțiile asumate pe linia autogospodării în măsura în care ar fi dorit-o. Se ducea lipsa unor materiale elementare, mături în număr suficient, lopoți, cîrpe pentru șters, material dezinfectant, iar echipamentul de protecție a putut fi văzut mult timp, doar... scris pe hîrtie. Am apelat însă, prin intermediul organizației A.S.C., la sprijinul substanțial din partea serviciilor sociale și tehnice și la alți factori de răspundere de la toate nivelurile, ajungînd să dispunem în prezent de o dotare multumitoare. Ne bucurăm mult faptul că starea generală a căminelor noastre este mai bună decît în anii universitari trecuți, cînd aceasta era menținută cu personal retribuit, ceea ce denotă pregnant ridicarea nivelului de responsabilitate al fiecărui student, dezvoltarea deprinderilor gospodărești, ceea ce constituie de altfel scopul în sine al procesului de autogospodărire.

Majoritatea studenților au înțeles aceasta și acționează ca atare, dar mai sînt încă excepții. Există destule cămine în complex cu camere dezordonate, spații comune neîntreținute sau neamenajate corespunzător, aspectul regretabil produs de pachetele cu alimente depozitate în geam. Unii se dedau la acte de indisciplină, de tulburare a liniștii și ordinii în cămin și este foarte neplăcut să menționăm că aceasta se întimplă și în rîndul colegilor noastre. Nu de mult, la căminul 15C, studentele Brîndușel Doina și Bengescu Ileana, de la Facultatea de Construcții an I, au ajuns la lovire reciprocă, fapt care le-a atras de altfel sancționarea din partea comitetului de cămin și dezaprobarea opiniei colective a tuturor studenților.

Ne îngrijorează de asemenea, spațiile verzi dintre cămine, nu de mult mîndria complexului studențesc. Stă în puterea noastră a tuturor studenților, să facem mai mult pentru îngrijirea lor, și să manifestăm totodată mai multă grijă față de munca altora.

Fetele de la căminul 15C sînt pe bună dreptate nemulțumite deoarece colegii lor de la căminul 16C, „seamnă” frecvent gunoii din coșuri, în drumul lor spre containere, peste spațiile îngrijite de ele. Intervalul dintre căminele 5C și 6C s-a transformat în parcare, la fel cu alea care duce la căminele din zona Trubadur. Depășirea tuturor acestor probleme, precum și a celor mai vechi, care persistă încă, cum ar fi distribuția abonamentelor în cămine, serviciul de pază, asigurarea serviciului la cantine, etc., necesită o mobilizare plenară din partea tuturor studenților, un sprijin mai substanțial din partea colectivelor de cadre didactice, a tuturor activiștilor de asociație, ajungînd astfel să putem în scurt timp raporta conducerii de partid și de stat, că sarcinile asumate de noi studenții, în privința autogospodării totale, sînt îndeplinite exemplar.

GHEORGHE HORGA,
președintele Comitetului studențesc de complex

În anul universitar 1969-70, din inițiativa biroului consiliului U.A.S.C. din Institutul Politehnic ia naștere Concursul de matematică-mecanică „Traian Lalescu” cum se intitula, emulația desfășurîndu-se la nivelul institutului numai la aceste două discipline. Se încerca în acest fel reluarea olimpiadelor studențești care nu se mai desfășurau de cîtva timp. Constituindu-se ca un sprijin în pregătire și nu ca o manifestare festivă, concursul a adunat sub egida lui an de an tot mai mulți studenți, mai ales că la unele discipline a fi premiant echivala cu un examen luat cu 10, ca să nu mai vorbim de faptul că automat cîștigătorul devenea o mică celebritate.

Justificîndu-și oportunitatea și scopul pentru care a fost creat, concursul este generalizat treptat în toate centrele universitare. În același timp s-a extins și sfera sa, astfel încît el se desfășoară acum

O propunere...

la mai multe discipline studiate în anii I și II: matematică, mecanică, fizică, rezistența materialelor, bazele electrotehnicii, chimie generală și arhitectură, fiind deci un adevărat concurs profesional-științific.

Ideea fiind bună s-a putut alina pe ea o serie de alte inițiative. Astfel, tot la Timișoara, din inițiativa secției de prototipuri a Atelierului școlă, s-a desfășurat anul trecut prima ediție a concursului „Traian Lalescu” pe meserii, concurs adaptat din cel teoretic la condițiile concrete existente la Facultatea de mecanică, mecanică agricolă și electrotehnică. 38 de concurenți sau în cadrul unor probe practice și teoretice, probe ce se constituie totodată și ca examen-concurs de categorie în urma căruia cei ce acumulează punctajul necesar primesc și adevărîta de treaptă de calificare.

Formele de desfășurare existente implicau însă prea mult cadrul didactic și astfel, din cuvîntul participanților la Conferința de dare de seamă și alegeri din Institutul Politehnic, a reieșit o propunere ce sintetizează opinia studenților de la nivelul anilor: preluarea integrală a concursului „Traian Lalescu” de către A.S.C. Propunerea a fost preluată constructiv de asociație și astfel la nivelul Institutului se elaborează o serie de măsuri organizatorice privind pregătirea și organizarea concursului profesional-științific „Traian Lalescu” și a concursului „Traian Vuia” pe meserii (așa cum se va intitula începînd cu această ediție).

În dorința de a nu se ajunge la un concurs banal pe meserii chiar dacă se face o oarecare diferențiere prin cea probă teoretică, facultățile sînt chemate să aducă noi îmbunătățiri regulamentului vechi încît el să fie deplin acceptabil pentru toate facultățile.

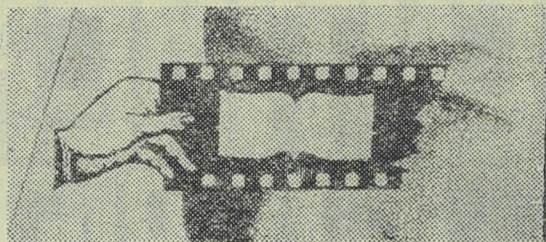
Ajungîndu-se la un regulament unanim acceptat și în măsura în care acest concurs se va dovedi viabil, generalizarea lui la nivel de țară va veni să confirme valabilitatea inițiativei timișorene.

Alături de concursul profesional se va desfășura din acest an și o sesiune de comunicări științifice studențești, întreaga activitate organizatorică de stabilire a lucrărilor va fi realizată de birourile A.S.C. de an din facultăți. Sesiunea va fi compusă din două secțiuni distincte: Secțiunea de cercetare științifică studențească (C.S.S.) și cea de activitate de cercetare și proiectare (A.C.P.)

Referitor la trecerea într-o formă perfecționată, îmbunătățită a concursului și a sesiunii de comunicări științifice, asist. ing. Vladimir Creșu, președintele Consiliului U.A.S.C. din Institutul Politehnic spunea: „... problema a pornit de la faptul că am considerat necesar să ne implicăm mai mult în activitatea profesională a studenților în sensul organizării unor acțiuni de mare amploare, care să fie preluate integral de A.S.C. Ele nu vor putea viețui dacă nu sînt organizate de studenți pentru studenți...”

GEORGE BOIERU

CONSEMĂNĂRI

LA DRUM CU CEL MAI BUN GHID AL
REGIUNII

VACANȚĂ PE VALEA PRAHOVEI

Privită din înălțimea veșnic verde a brazilor, Valea Prahovei s-a dezvăluit și în acest an ochiului mereu în căutare de frumos, un imens furnicar de oameni, haine multicolore, schiuri, săniuțe. Aceeași animație și veselie, farmecul plecărilor și mai ales al sosirilor, amintind tuturor că vacanța de iarnă a studenților și elevilor e în plină desfășurare.

Tabăra brașoveană cu profil aparte, având cazarea în căminele studențești și masa la cantină, a reunit peste 700 de studenți din toate centrele universitare, întreaga activitate fiind condusă de un comandament local. Evident că activitățile cele mai îndrăgite au fost excursiile realizate cu autocarele puse la dispoziția studenților; la Predeal, Piriul Rece, Sinaia, Bușteni. Drumejiile la Poiana Brașov, pe Timpa, pe Postăvarul, discoteca, acțiuni cultural-distractive interesante, cu participarea studenților brașoveni, sint activități în care gazdele au încercat să fie la înălțimea așteptărilor. Din păcate o tabără care a creat probleme prin plecarea numeroasă a studenților înainte de terminarea vacanței, pe diverse (false) motive, în condițiile în care gazdele le-au oferit posibilitatea acțiunii de autogospodărire.

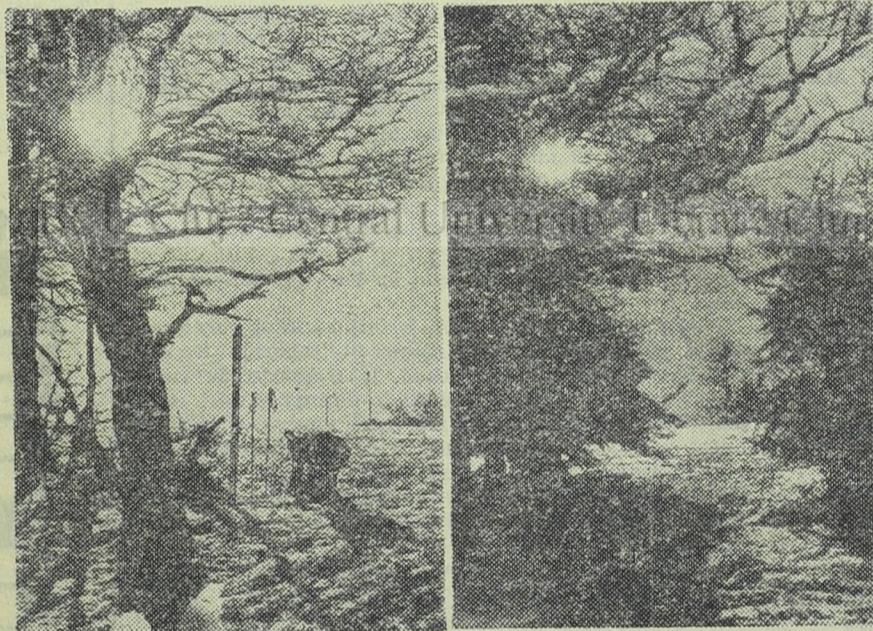
De la Brașov, drumul nostru urcă înțet, pe serpentine, prin decorul alb-verde al pădurilor de brad spre Timiș și Predeal. Lăsând la o parte orașul care avea să fie gazda vacanței noastre, poposim într-o altă tabără studențească tradițională, cea de la PIRIUL RECE. Studenții veniți aici (mai puțini de 100) au petrecut clipe plăcute în atmosfera creată de mina pricepută a colegilor din comandament, studenții gălățeni. Ca și altă dată serile culturale ale centrelor universitare, jocurile de club, concursul de tenis de masă, audițiile muzicale și discoteca au oferit prilej de satisfacție. O atmosferă intimă, studențească, în care clipele vacanței au trecut pe nesimțite. Popasul următor în care aveam să descoperim studenții, BUȘTENI, cu comandament din Tirgu-Mureș. Cazare nu prea fericită și încercări de a salva o vacanță care ar fi putut degenera lesne într-un eșec. SINAIA a fost singura tabără studențească de odihnă care nu a asigurat petrecerea Revelionului. Conduși de un comandament bucureștean, cei peste 170 de studenți au beneficiat de o cazare ireproșabilă și de un program de tabără ambițios, cuprinzând proiectii de filme, seri culturale, discotecă. 7 zile de neuitat în frumosul peisaj din această perlă a Bucegilor.

PREDEAL SAU CIND JUSTIFICARILE INCLUD O CALE FERATA

Tradiționala tabără studențească de la Predeal, a fost în acest an gazda a 300 de studenți, veniți aici cu speranța petrecerii unor seri frumoase și a unor clipe plăcute la schiat, pe pirtia de la Clăbucet. Un comandament format din studenți ai centrului nostru universitar, ambițios, gata să facă totul pentru ca Predealul să însemne un moment de referință pentru vacanțele celor sosiți aici. Socoteala de acasă nu se potrivește însă cu cea de la Predeal și astfel studenții au primit pentru cazare vile situate dincolo de calea ferată, înspre pirtia de schi. Făcând abstracție de „calitatea” vilor, o poziție care avantajează pe amatorii de schi și drumeji, problema care a apărut era cea a organizării unor acțiuni cultural-educative, care să antreneze toți studenții taberei. Spațiul oferit pentru aceasta, Casa de cultură, de altfel și sediul comandamentului. O misiune de care responsabilul de resort din comandament, formația „TEST” a Casei de cultură a studenților și discoteca timișoreană s-ar fi achitat dacă, (căci există un mare DACĂ), studenții ar fi parti-

SUS: Intro două ture pe patinoarul din Timișoara Gheorghe Mircescu a realizat materialul „Vacanță pe Valea Prahovei”. JOS: Peisaje de iarnă cu studenți și... fără, căci s-a sfișit vacanța.

ÎN DOI PERI

● „Prin regulamentul defuncționare al căminelor nu se fumează în camere. De ce să suportăm noi, nefumătorii, fumul ilegal al colegilor?” (Cipu Ioan). ● 1. „Examinarea la Rezistența materialelor să nu se mai facă cum s-a făcut în semestrul I. Studentul să fie examinat cu „cărțile pe față”, profesorul să verifice numai dacă s-a înțeles fenomenul, iar rezolvarea problemelor să se realizeze consultând tratatul sau manualul respectiv, așa cum de fapt va fi în meseria noastră de ingineri. Dacă examenul n-ar obliga la reținerea unui număr atât de mare de formule pe care le uiți în două săptămâni, studentul ar învăța să se descurce într-o carte, s-o folosească, iar ceea ce-i va rămâne va fi fenomenul și locul unde să caute transpunerea lui matematică”. 2. „Mecanica se predă prea abstract. Eu nu înțeleg nimic. Ar trebui să se insiste mai mult asupra aplicațiilor practice de care o să ne izbim noi în profesia de ingineri”. 3. „La Universitate nu se dă zi liberă studentelor ce efectuează autogospodărirea la cantina din complex. Astfel că serviciul se realizează patru zile neîntrerupt, ceea ce-i extrem de obositor. Regulamentul ar trebui unic interpretat”. (Müller Grigore). ● „De ce s-a revenit asupra planificării restanțelor la Facultatea de mecanică? Inițial s-au prevăzut imediat după vacanță împreună cu examenele parțiale. Mutându-le în timpul practicii (pentru unii ani de studiu ce efectuează practica în ultimele perioade) e foarte inconvenient, studenților restanțierii fiindu-le deosebit de greu să remonteze handicapul ce deja l-au acumulat, căci e bine știut că materia acum proaspătă peste o lună va fi numai un schelet fragil, iar peste două va fi doar elemente de schelet. Obligațiile curente (teste teste, parțiale, verificări pe parcurs) îi fac pe restanțieri file să se ocupe de ele, fie să-și pregătească serios restanțele și în acest caz se repară o gaură și se produc alte rupturi. Desigur nu putem încuraja stilul de muncă al restanțierilor care a dus la această stare de lucruri, dar e de datoria noastră să-i ajutăm să revină la linia de plutire”. (Hermann Richard).

cipat într-un număr corespunzător la aceste acțiuni. Invocind distanța mare între vile și Casa de cultură, au preferat să rămână seara la vile, unde în mici grupuri încercau să se distreze studențește. Cei care înfruntau distanța aveau să se bucure de acțiuni interesante: proiecții de diapozitive, recitaluri folk, expoziții de caricaturi, concursuri tematice dotate cu premii și evident multă muzică și dans. O remarcă: formația „TEST”, datorită unor schimbări de ultim moment intervenite în structură nu a evoluat la înălțimea posibilităților ei. Dar pentru a face o muzică bună, trebuie să fie multă lume și... o atmosferă adecvată. Oricum, discoteca a oferit compensarea necesară pentru că amintirea serilor de dans petrecute la Predeal să fie plăcută. Amatorilor de schi și săniuțe, iarna le-a jucat o mică festă. Citeva zile, pirtia de la Clăbucet a fost un imens patinoar. Cind zăpada a devenit din nou biruitoare, concursurile de schi și săniuțe, cursurile de inițiere, au făcut ca plăcerile iernii să fie simțite din plin, deși au fost scurte.

A FOST ODATA UN REVELION PE M²

Moment așteptat cu interes și curiozitate de toți studenții taberei, momentul cumpenii dintre ani, Revelionul s-a constituit ca o problemă dificilă, pentru comandament. Aceasta deoarece cantina vilei „Porumbița” oferea cu greu posibilitatea desfășurării, în bune condițiuni, a unui Revelion pentru peste 300 de studenți. Și totuși... pe m² Revelionul „Predeal '78” a fost un Revelion prin excelență studențesc. Multă voie bună, cîntece, multă muzică (foarte bună, cu o selecție adecvată unei nopți de Revelion) un „Miss Revelion '78” care a trebuit să suporte un bombardament deloc civilizată, cu coji de portocale, al unor studenți prea încântați de atmosferă. Glume, periniță, urări tradiționale, obiceiuri oferite de gazde, un „plugușor” pregătit de comandament, dar concurat de unul al gazdelor, cu protagoniști îmbrăcați în frumoase costume populare.

La această atmosferă sărbătorească au participat și cadre din conducerea U.A.S.C.R. care, prin intermediul tovarășului secretar Tudor Mohora, au transmis salutul conducerii asociației, studenților din tabără.

Ca un Revelion să fie studențesc trebuiau să nu lipsească... blățiții. Și n-au lipsit!

Anul 1978 la Predeal, a început cu voie bună și cu încredere în realizări viitoare mai bogate.

VINE OMUL, STA O VACANȚĂ, DAR... MAI ȘI PLEACĂ

Clipele despărțirii i-au găsit pe cei 300 de studenți prieteni, gata să facă tradiționalul schimb de adrese și promisiuni, că momentele petrecute împreună nu vor fi date uitării. Trenurile i-au smuls îmbrășișărilor și i-au dus spre centrele universitare unde sesiunea se profila la orizont. Odată cu ele au plecat și amintirile: Mircea Olt (C.U. Cluj), va adăuga pe răbojul clipelor frumoase petrecute în taberele studențești și cele petrecute împreună cu studenții timișoreni, Costel Dumitruș (C.U. Iași) își va aminti că a organizat un concurs pe teme de istorie, Anca Gilda Crăciun, Aura Junie, Viorel Rădulescu (C.U. București) vor povesti mult timp de prietenii lor timișoreni, Tonca Mariana (C.U. Craiova) va păstra amintirea unui premiu la concursul de săniuțe. Odată cu trenurile a plecat și comandamentul, a plecat comandantul, Varga Robert, s-a mai dus o vacanță și Predealul a rămas în urmă ca o amintire caldă a zilelor frumoase de vacanță, a zilelor în care prietenia a însemnat însuși rațiunea de a petrece studențește clipele binemeritate ale vacanței. La revedere, Predeal!

GH. MIRCESCU

SENTIMENTUL ISTORIEI

Unirea, în cuget și-n simțire

Există la nivelul vieții personale câte o aniversare care, fără a fi ziua noastră de naștere, ne este totuși mai dragă și mai memorabilă. Fenomenul se repetă și la scara sporită a istoriei. De 119 ani ziua de 24 Ianuarie provoacă poporului român cele mai autentice trăiri patriotice, exprimate fie spontan, fie organizat. Ziua Unirii este azi un „23 August” de iarnă. Faptul că la numai două zile, la 26 Ianuarie, am aniversat ziua de naștere a conducătorului nostru iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, are pentru noi semnificația unei deplasări spre ianuarie a sărbătorilor de iarnă. Găsim astfel în calendar o sinteză inedită a trecutului și prezentului românesc.

Ne vine foarte ușor să scriem azi despre Unire, dar ne întrebăm ce am fi scris dacă eram contemporani cu 1859 și redactorii la, să spunem...

LIBERTATEA ROMÂNILOR

Foaie zilnică a tinerimii democratice

Sf. Duminică, 25 Ghenarie 1859

La mulți ani, Măria Ta!

Facem această urare cu mândria celor care, alături de „Românul”, „Naționalul” și „Steaua Dunării”, l-am sprijinit pe d-l colonel Alecu Cuza pentru a deveni Măria Sa Alexandru Ioan I, domn al Principatelor Unite. Acum, în ceasul victoriei, dăm cuvântul chiar Măriei Sale și publicăm mesajul domnesc către Adunarea Electivă a Moldovei, ce ne-a fost transmis din Iași prin depeșă telegrafică.

L. R.

„Domnilor deputați,

Ieri, pe la 6 1/2 ore, Adunarea Electivă a Valahiei, întrunită, ne-a aclamat și ales, în unanimitate de 64 voturi domn al Țării Românești. Mărimă unuia asemenea act național și necesitatea de a înști grabnic agitarea spiritelor din București ne-a îndemnat a răspunde fără întârziere la așteptarea Camerei și a poporului din Țara Românească, încredințându-ne că acceptarea noastră este conformă cu dorințele unanime ale Camerei și ale întregii țări a Moldovei. Totodată, domnilor, găsim de cuvință a vă aduce la cunoștință mijlocirea făcută de noi către Puterile Garante, pentru realizarea dorințelor rostite de Divanurile ad-hoc la anul 1857, cit și de Adunarea Electivă a Moldovei, prin votul său din 5 Ghenarie 1859.

Dumnezeu să binecuvinteze Principatele Unite!

Alexandru Ioan

O conversațiune cu d-l Mihail Kogălniceanu

Redacțiunea: Domnule Kogălniceanu, cu ce gânduri a pornit la drum tânărul Kogălniceanu, în urmă cu 25 de ani?

D-l Kogălniceanu: „...când veneam la universitate, capul îmi era plin de planuri, unele mai bune decât altele; voiam prin literatură să prefac nărvurile, să introduc în patria mea o nouă viață, noi principii...”

R: Nu insistăm, știut fiind că v-a apărut în 1841 „Iluzii pierdute”. Revenind la zi, de ce ați votat la 5 ianuarie pentru Alexandru Ioan Cuza?

K: Deoarece „eu votez pentru principiul progresului și al eternei dreptăți”.

R: Progresul, ca principiu, ne este comun tuturor. Dar ce să facem pentru progres, ca realizare?

K: „Reformele sînt condiția progresului”.

R: De fapt, ce se întimplă azi în societatea noastră, d-le Kogălniceanu?

K: „O aristocrație ignorantă, sprijinită de Poartă și cler, ține în lanțuri un popor de mai multe milioane de oameni; ...izvoarele de învațare publică se întrebunțează numai în folosul unor familii privilegiate...”

R: Atunci care este soluția? Ce se va întimpla mline?

K: „...timpul a sosit și pentru principate de a se lepăda de rugina trecutului și de a recunoaște puterea ideilor moderne, care în toate statele civilizate ale Europei de mult s-au și transformat în fapte”.

R: De ce n-am făcut-o pînă acum?

K: „...o țară nu poate să meargă înainte cînd marea majoritate a națiunii n-are încă cunoștința de drepturile și datorii sale”.

R: Speranțele tuturor se leagă acum de numele Cuza. Pentru împlinirea marilor reforme, ați sacrificat democrația în favoarea dictaturii personale a Domnitorului?

K: „Cineva, oricît de înalt, oricît de inteligent ar fi, nu trebuie să creadă că poate singur să conducă destinele României, căci țara noastră e de-

mocratică și nimeni nu va putea să inee în această țară democrația. În veacul al XIX-lea, regii nu pot pretinde ca poporul să fie pentru dînșii, ci ei sunt pentru popoare”.

R: Există azi în vestul Europei un curent numit „socialism”. Care este opinia d-voastră de istoric și gânditor, față de socialiști?

K: „Sunt dator să declar că multe din ideile socialiste sînt ideile viitorului, idei cerute de progresul omenirii”.

R: Gînduri personale pentru viitor?

K: „...trebuie să fiu consecvent cu ceea ce a fost travaliul întregii mele vieți...”

R: Mulțumindu-vă, în final v-am ruga să vă adresăți direct cetitorilor.

K: „Să nu lăsăm ideile strîmte să ne conducă pe o cale strîmtă!”. „Țara vrea lumină, progres, viață!”.

Din tainele „Elefantului”

Opinia publică cunoaște desigur că în sala „Elefant” a Cabinetului de Istorie Naturală din Iași s-a ales în noaptea de 3 ianuarie candidatura unică a colonelului Cuza la tronul Moldovei. Foarte puțini știu însă ceea ce am aflat noi din surse sigure în legătură cu această sală și cu această noapte.

În sala „Elefant”, în după-amiaza de 3 ianuarie, a refuzat d-l Lascăr Catargi candidatura d-lui Negri declarînd public că acesta este un comunist care vroiește improprietărea țaranilor.

În sala „Elefant”, în faimoasa noapte a leșinat d-l contracandidat Mavrogheni în clipa cînd Cuza a devenit candidatul partidei naționale.

În sala „Elefant”, într-una din furtunoasele ședințe, o voce revoluționară a propus înfăptuirea Unirii printr-un guvern unic la Focșani, comun ambelor Principate.

În sala „Elefant”, în '57, a fost ascunsă corespondența secretă a odiosului caimacan Vogoride. Scrisorile către Poartă ale acestuia, interceptate de unioniști au putut să fie publicate în Franța și să-l compromită definitiv, pentru că poliția nu le-a găsit în burta unui crocodil din sală unde au fost tănuite!

A propos de taine, știți că în ajunul alegerii Domnului din Moldova, ex-domnitorul și candidatul Mihail Sturdza a alocat 300.000 de galbeni pentru mituirea d-lor deputați?

Știați că d-l Alecsandri, ministrul afacerilor străine, este rudă îndepărtată cu Măria Sa?

Curier diplomatic

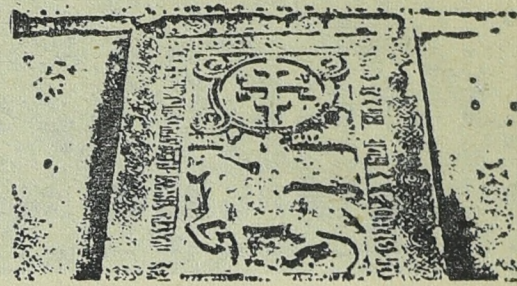
● Noul ministru al afacerilor străine al Moldovei, d-l Vasile Alecsandri, va pleca peste o săptămînă într-un turneu european în cursul căruia va vizita Franța, Anglia și Sardinia. Domnia sa va purta convorbiri cu omologii săi, domnii Walewsky, Malmersbury și, respectiv, Cavour și va solicita primiri la împăratul Napoleon al III-lea și la regele Victor Emanuel. Obiectivul acestei misiuni îl constituie recunoașterea dublei alegeri de către guvernele celor trei state.

● O delegație moldovenească, compusă din d-nii Costache Negri, Nicolae Catargi și colonel Mavriki se află în drum spre Constantinopol spre a notifica Porții alegerea lui Alexandru Ioan I ca domn al Moldovei. Delegația a preferat unui drum mai comod — via Galați —, un alt drum, mai obositor, cu popas la București. Efortul domnilor diplomați a fost răsplătit de populația Bucureștilor printr-o primire entuziastă.

● O delegație a Adunării Elective a Valahiei, condusă de d-l C.A. Rosetti a plecat la Iași pentru a înmîna personal Măriei Sale actul alegerii săvîrșite ieri în București.

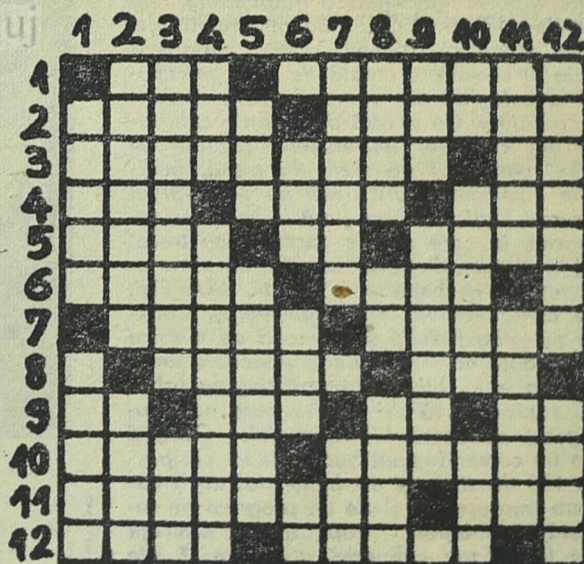
Informare artistică,

● Cu ocaziunea intrării în București a Măriei Sale, care va fi de azi în două săptămîni, Teatrul cel Mare pregătește o reprezentație solemnă cu piesa în 3 acte „Unirea 1859” sau „Cîntecul Unirii” de Matei Mîllo. Se va încheia cu un „Imn de proslăvire pentru fericita alegere de la 24 Ianuarie 1859” scris de Matei Mîllo și pe care-l va cîntăchiar d-l Mîllo, pe muzica d-lui Ioan Wachmann, șeful de orchestră.

EROICUL '33

ORIZONTAL: 1) Forța mobilizatoare a maselor care a inițiat o serie de acțiuni muncitorești care au culminat prin grevele cefeștiștilor și petroliștilor — Teatrul de luptă al dimineții zilei de 16 februarie 1933. 2) Formă de luptă a clasei muncitoare care atinge apogeul în eroicul an 1933. — Supus unei presiuni armate. 3) „Româna-Americana”, „Unirea” sînt cele mai importante întreprinderi de acest fel, în care au avut loc, în ianuarie 1933, puternice acțiuni greviste ale muncitorilor petrolieri. — Iese din apărare! 4) Afluent al Emsului — Așa s-a dovedit a fi frontul muncitoresc în acele zile singeroase — Putere mecanică. 5) Parte a zilei de 16 februarie, în care la ora 6,30 a răsunat prima solvă de mitralieră, marcînd începutul represivității. — La intrarea în atelier! — Rezultate ale ciocnirilor muncitorilor cu armata, în ziua de 16 februarie. 6) Elan revoluționar, caracteristic zilelor de luptă — V. Roaită, D. Popa, Cristea Ionescu, așa cum au rămas în istoria neamului (sing.). 7) Rafinărie petrolieră unde au avut loc ciocniri armate în ianuarie '33. — O piață de cînd lumea. 8) Consemnul pentru dușmani. — Date la ziar! 9) Stă-n apărare! — Fără suflet — Dată afară! — Mic și sec! 10) Atins. — Mai are șanse de viață. 11) Cei peste 12.000 de bucureșteni, pentru cei de la Grivița. — Prahova pe a cărei vale s-a aprins flacăra revoltei. 12) Aici, la Atelierele Nicolina, s-au purtat lupte violente, între poliție și armată, în zorii zilei de 14 februarie 1933. — „Scinteia” revoluționară (pl.).

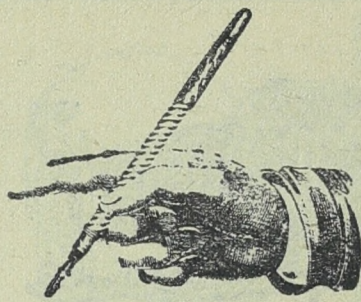

VERTICAL: 1) Om politic care în perioada luptelor greviste s-a alăturat muncitorilor formînd „Frontul plugarilor”. — Ucigașii dreptății. 2) Riu intrat în istoria luptelor pentru dreptate socială, prin frîmintările din '33. — Tînăr utecist căzut la datorie în luptele pentru apărarea Griviței. 3) Element muncitoresc care a constituit forța grevistă principală la București, Iași, Galați și Constanța. — Cazan. 4) Sistem tricromatic folosit în calorimetrie. — Baricade făcute de muncitorii cefeștiști pentru a rezista atacului armatei. 5) Anunț deschis! — Trecută prin foc și sabie (fig.). 6) Cursa din Banat! — Revoluționarii 1932, 1933. — Din teze e scos! 7) Reduse la număr. — Sfîrșit de nevoi. 8) Răsărit de curînd. — Rămas rob și fără conținut! — Urmă de singe. 9) Strigăt de durere. — A dat semnalul luptei cefeștiștilor, căzînd apoi eroic, la datorie, cu mina înclăștată pe sirenă. 10) Bate în pădure. — Cea pentru care luptou muncitorii era una dreaptă. — Apelativ. 11) Alături de muncitori în bătălia pentru dreptate socială (sg) — A pus capăt luptei revoluționare, din ordinul guvernului (pl. Inv). 12) „Nicolina” și „Grivița” — focare ale luptei pentru dreptate și libertate (sing.). — Localitate în care au avut loc acțiuni de solidaritate cu lupta cefeștiștilor.

DICTIONAR: Ohe, Rvi, Anu.

GHEORGHE CRIȘAN

accidente

Un orașel își cere dreptul la viață!

Tineretul studios se confruntă, în activitatea de zi cu zi, cu o serie de probleme, din cele mai complexe, care apar în pregătirea profesională și politică. Amplul proces de învățămînt răpește din ce în ce mai mult din timpul liber al studentului care, pentru a răspunde exigențelor cadrelor didactice, trebuie să renunțe la o serie de activități cu profil cultural-educativ. Este realitatea ce explică o anumită reducere a numărului de studenți pe care îi întâlnim în sălile de film, teatru sau la concerte. În aceste condiții este firesc ca mare parte din timpul liber să se deruleze în limitele a patru pereți, în camera din cămin. Implicat conștient pînă acum cu rezultate multumitoare în activitatea de gospodărire a cantinelor și căminelor, studentul va încerca să-și completeze cunoștințele prin lecturi, vizionări T.V. sau prin alte acțiuni desfășurate în cămine. Odată cu aceasta crește, implicit, rolul comitetelor de cămin în asigurarea unui climat de muncă și destindere. Complexul studentesc devine, astfel, un posibil „orașel” cu o viață socială și culturală proprie. Iată de ce în acest context devin inexplicabile următoarele stări de fapte asupra cărora atragem atenția factorilor de răspundere din domeniile de resort:

● La căminul I C există un tovarăș director educativ care în loc să se transforme într-un liant între decanat și studenți devine, după părerea unor studenți, un instrument de „teroare”. Felul în care se adresează studenților denotă un total dispreț față de omul din fața lui, o atitudine de nepăsare față de problemele studentului, probleme pe care are obligația să le rezolve. Trezind, de cele mai multe ori, peste hotărârile comitetului de cămin, el dictează anumite hotărâri și le pune, într-o optică aparte, în aplicare.

Cele peste 50 de muștrări acordate studenților din cămin, (căminul fiind prin natura împrejurărilor un cămin mixt) nu au fost, din „fericire”, omologate de către Decanatele în cauză. Rămîne discutabil, în primul rînd, exemplul personal de comportare în societate, pe care îl dă studenților pe care îi pregătește (această postură justificîndu-i într-o anumită măsură comportarea). Rămîne discutabil, cu atît mai mult cu cît, la acest cămin există un președinte de cămin care știe ce trebuie să facă în această calitate. Directorul educativ de cămin răspunde de activitatea educativă din cămine, dar colaborează cu comitetul de cămin. Este o clauză a regulamentului de funcționare a căminelor studențești și ea nu trebuie ignorată pentru că o „incluziune” în viața și activitatea unui colectiv unit nu poate decît să ducă la distrugerea unității morale a celor care trăiesc în același spațiu și au interese comune. **Propunem această clauză atenției și celorlalți directori educativi care nu au ajuns să o înțeleagă în litera regulamentului.**

● Activitatea de autogospodărire se înscrie ca o acțiune ce probează, încă odată, calitățile morale ale studentului nostru. Evident că orice început este greoi. Este însă de neconceput ca acest demaraj greoi să se datoreze serviciilor sociale ale institutelor care nu au reușit, încă, să rezolve o serie de probleme vitale pentru bunul mers al autogospodăririi. Nu ne vom referi la insuficienta dotare a căminelor și cantinelor cu cele necesare acestei activități, ci la următoarele aspecte:

Spațiile de depozitare a gunoaielor scoase din cămine sînt insuficiente. În plus nu știm de ce nu se ia măsura de a dota spațiile dintre cămine cu coșuri de gunoi de dimensiuni mai mici, într-un număr suficient. S-ar crea posibilitatea ca o mare parte din

murdăria existentă în jurul căminelor să dispară. Aceste „rezervoare” ar implica însă și o evacuare rapidă a gunoaielor, nefiind necesară aprinderea lui care poluează atmosfera cu fumul gros pe care îl emană. Din păcate, grupurile sanitare rămîn marea problemă a autogospodăririi. Studenții fac, de cele mai multe ori, curățenie în aceste locuri dar inutil intrucît la cîteva momente după ce au fost curățate ele devin impracticabile din cauza proastei funcționări. Am sugera ca în cazul în care această problemă nu se poate rezolva cu forțe proprii, prin intermediul instalatorilor care există în complexul studentesc, să se solicite sprijinul unor unități cu profil din municipiu. E o problemă care dacă nu este rezolvată generează multe alte... probleme. A propoz de acești oameni care ar trebui să vegheze la buna funcționare a unor instalații de uz comun! Se pare că serviciile sociale sînt prea puțin interesate de ceea ce fac ei!

● În condițiile în care numărul studenților și al spațiilor de căminizare este în continuă creștere, credem că nu ar fi lipsite de interes două spații comerciale, special construite pentru studenți, în perimetrul complexului studentesc. Funcționînd după un orar adecvat, ele ar descongestia unitățile de același profil din imediata vecinătate a complexului. A existat o intenție de a construi un chioșc în fața cantinei Politehnica. A fost abandonată din motive necunoscute. Cert este că, mai ales, un magazin alimentar și o librărie dotată corespunzător s-ar impune a fi construite într-un timp cît mai scurt. Eventual și un chioșc de ziare și reviste.

● Casa de cultură a studenților devine pe zi ce trece un spațiu din ce în ce mai îndrăgit de studenți, prin caracterul variat al acțiunilor desfășurate aici. Din păcate numărul celor care o frecventează este destul de mic. Motivul este simplu: se invocă depărtarea imensă față de complex. Lucru perfect adevărat. Casa de cultură a tineretului, deși situată mai aproape, nu atrage nici măcar același număr de studenți. Evident că aici intervine și tradiția, obișnuința de a frecventa alte locașuri de cultură. În plus, Casa tineretului nu oferă un mediu prin excelență studentesc, adică acel loc în care acțiunile să poată purta acea amprentă specifică studențească, adică amestec de tinerete și maturitate, de veselie și decență, de tradiție și inițiativă. Atmosfera intimă devine foarte rece, fapt observat și cu prilejul recentelor „baluri” desfășurate în frumosul hol al Casei de cultură a tineretului. Cluburile de cămin au început din motive obiective, să-și piardă utilitatea constituindu-se în săli de lectură și ele insuficiente pentru numărul mare de studenți cazați. Apare verosimilă dotarea acestui „orașel” studentesc cu o Casă de cultură a studenților, cu acțiuni educative desfășurate chiar în mijlocul studenților.

● O ultimă problemă ar fi cea a utilizării mai judicioase a spațiului dintre cămine. Prin munca colectivă a tuturor locatarilor căminelor, complexul nostru studentesc s-ar putea îmbogăți, cu minimum de cheltuielă, cu cîteva spații de parcare, cu o micro-bază sportivă, iar pentru căminele de familisti cu spații de joacă pentru cei mici.

Sînt aspecte care nu trebuie să fie privite cu indiferență. Probleme care ar rezolva multe din doleanțele studenților. Probleme pentru a căror rezolvare trebuie însă depusă multă muncă și mai mult interes. Atît din partea studenților, cît și a factorilor de răspundere.

FORUM STUDENȚESC

Concretizîndu-se ca bilanț al activității profesionale a unui semestru de studiu, sesiunea se definește ca moment de referință în viața și activitatea studenților. Cu atît mai mult, se impune ca ea să fie organizată și să se desfășoare în condiții cît mai bune. E bine ca să știm să ne organizăm pregătirea pentru examen, dar mai important e să înțelegem că o sesiune nu poate să ducă la rezultatele scontate decît dacă este rodul pregătirii consecutive, de zi cu zi, o pregătire temeinică în care fiecare problemă să fie aprofundată, înțeleasă și aplicată corect. Nu e nevoie de indemnuri la muncă susținută. Un student conștient de rolul lui în societate, acela de a fi viitor specialist, cu o temeinică pregătire profesională nu are nevoie de a i se spune: „Invață!” Singurul lucru pe care trebuie să-l aibă în vedere este ca efortul lui să fie canalizat spre probleme prioritare de maximă importanță și să nu-și risipească energia în rezolvarea problemelor mărunte, complementare. Sesiunea este, evident, o puternică înclăștare de forțe, o înclăștare cu lumea științei. Prin esența ei este însă, în primul rînd, o confruntare a individului cu sine. A ști să dai totul, atunci cînd trebuie, înseamnă o mare putere de concentrare, calm și siguranță. Siguranța clădită pe o muncă perseverentă și riguroasă.

În loc de concluzii

University Library Cluj

Se vehiculează o serie de păreri despre ce trebuie să fie un examen. Unii sînt adepții depistării elementelor care nu sînt cunoscute de studenți, alții preferă să evalueze gradul de cunoștințe după ce știu studenții. Cert este că examenul trebuie să fie o prelungire a studiului obișnuit, o prelungire în care se realizează un dialog deschis, cadrul didactic-student, în care se limpezesc anumite probleme, în care studenții dau măsura, nu cunoștințelor lor, ci gradului în care vor putea face față cerințelor producției. Să ne imaginăm că examinătorul din fața noastră nu este cadrul didactic ci un muncitor, elev, țăran, care ne întrebă pe noi, specialiștii, de ce asta e așa și de ce asta nu e așa. Examenul devine astfel proba de foc a viitorului specialist. Și avantajele sînt de partea studentului care poate răspunde diferențiat, pe etape, la unele probleme de specialitate, care, în viața de toate zilele, pot apare concomitent, într-o interpenetrare și cu evidente consecințe practice.

Sesiunea este însă și o perioadă de timp care primește o organizare aparte. Orarul de studiu și odihnă se înscrie în limite destul de largi. Unii învață ziua, alții fac nopți albe. Oricum, timpul trece. Examenul probează însă care „tehnică” este mai bună. Și ireversibil balanța înclină spre cei care au învățat sistematic în timpul semestrului și care acum, în sesiune, reușesc să învețe în limitele zilei obișnuite de studiu. Cel mai mult ațîrnă, la nevoia de concentrare din sesiune, oboseala acumulată prin ore de nesomn.

La ora apariției acestor rînduri sesiunea a intrat practic în amintiri. Ele se vor defini nu ca sfaturi ci ca reale concluzii. Sîntem convinși, însă, că bilanțul va fi rodnic, că anul acesta va marca un salt calitativ.

F. S.

Starea de (ultimă) sesiune a constructorilor

Pentru cei mai mulți, sesiunea s-a încheiat. A sosit vremea bilanșurilor, procentajelor, clasificărilor, reexaminărilor, vremea de acalmie și rutină, pentru că furcile caudine ale celor două săptămîni de adevăr, ehei, sînt de acum departe.

Nu același lucru se poate spune și despre cei pe care, nu peste mult timp, îi așteaptă locurile de muncă. M-am referit la studenții anului V, căci pentru ei sesiunea este încă în plină desfășurare, și chiar fiind ultima, asta nu înseamnă că exigențele sînt mai mici decît, în prima, să spunem.

Edificator în acest sens este faptul că am văzut oameni bine pregătiți, conștienți într-adevăr de rolul lor pe această lume.

Dar mai bine să dăm cuvîntul faptelor...

... Anul V I.F. Fac. de Construcții. Grupa a doua are examen de Tehnologie. Examinatorul, tov. conf. dr. ing. I. Deutsch nu are probleme deosebite. „Ați picat bine, tocmai răspunde o grupă bună”.

La tablă, Ivan Ștefan își expune subiectul, prilej cu care avem ocazia de a afla destul de multe lucruri interesante despre o fabrică de betoane. „Foarte bine, treci la problemă”.

În concluzie, un răspuns cotelat cu nota 10.

Să trecem la Precup Rodica și odată cu asta la calculul capacităților unei fabrici de betoane. În față, o tablă plină cu formule pe care le explică. Iată și prima împotmolire, la un coeficient, de care reușește să treacă cu bine. O mică divagare de la subiect — o studentă își prezintă rezolvarea problemei, în care a incurcat cîteva termeni. „Gîndiți-vă, tovarășă Vrancea, nu vă pierdeți atît de ușor, doar am insistat la curs”. Intervine și asistentă: „Mai înainte mi-ați spus mie, și ați spus bine”. În sfîrșit, problema este clarificată și totul este bine. Așadar, emoția poate să-ți joace deseori feste destul de neplăcute.

Revenim la Precup Rodica, unde se pare că există încă unele lacune în raționament, remarcate de altfel și de tovarășul conferențiar Deutsch. „Nu e suficient să scriem niște relații, fără să le cunoaștem semnificația. De aceea eu pun mare accent pe raționament, pentru că în viață nu o să aveți tot timpul niște șabloane după care să puteți ieși dintr-o dilemă sau alta”. În sfîrșit, urmează problema. Pînă acum, răspunsul stă în cumpăna dintre 6 și 7. Am ascultat un răspuns bun și din partea lui Ștef Tatiana, care a vorbit foarte sigură pe ea despre bare de foraj. Cele cîteva întrebări din partea examinătorului au avut doar natura de a cristaliza oarecum fondul problemei. Pentru a ne întări părerea despre calificativul grupei, ne-am interesat și de rezultatele obținute pînă atunci.

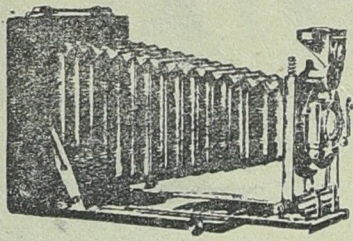
Și nu am fost deloc dezamăgiți. Trei de 10, doi de 9 și patru de 8, iată într-adevăr dovada faptului că pentru grupa a doua I.F. ultima sesiune nu a fost și cea de pe urmă.

Ne-ar fi interesat și rezultatele grupei a treia a aceluiași an, care susținea examenul de Organizare. Pentru că lucrau în bancă, nu i-am mai deranjat. Am aflat doar că la același examen de Tehnologie, cu cîteva zile înainte, au obținut rezultate „excelente”, după cum ne mărturisea tovarășul conferențiar dr. ing. Deutsch.

Așadar, o interesantă experiență am avut la această stare de sesiune a anilor terminali. Oricum, „aproape-inginerii” de la Construcții cred că au toate motivele de a fi priviți ca adevărați specialiști acolo, la locurile lor de muncă.

Nu ne rămîne decît să le urăm succes. Și numai împliniri.

MIHAI JUNEĂ

STAREA SE

Apoi s-a născut sesiunea

Duminică obișnuită de ianuarie. Neobișnuită prin faptul că era ultima duminică înainte de sesiunea studențească. Un imbold firesc, acela de a descoperi ce fac studenții, cînd mai sînt cîteva zile pînă la marea confruntare, a declanșat acest reportaj și aparatul foto care i-a însoțit pe autorii acestei „descinderi”.

DUMINICĂ LA ORA 6

O seară în care nimic nu putea să fie neobișnuit. Respectîndu-ne timpul liber, binevenit după o zi de studiu, am pornit pe un itinerar care cuprindea presupusele stații ale drumului unui student, într-o duminică seara.

PATINOARUL: Legitimațiile de presă sînt inofensive în fața insensibilului cerber de la poarta patinoarului. Zadarnic încercăm să-l convingem că ducem în mîini carnețele și nu patine. Luăm un bilet și... surpriză! Patinoarul se profilează ca un imens univers al copiilor, ce-și prelungeau aici clipele de bucurie ale vacanței de iarnă. Cu mari eforturi distingem cîteva studenți. Sînt de la Facultatea de Inginerie chimică, anul III, și se pare că au o sesiune mai ușoară. Un coleg de-al fotoreporterului, din anul III Electronică, ne declară că a devenit o obișnuință ca duminica seara să-l găsească la patinoar. Ne resemnăm că așteptările noastre nu au fost satisfăcute și ne mulțumim cu o fotografie a agitației de pe luciul gheții.

NUFĂRUL. Ca la orice oră din presesiune sau sesiune, localul era ticsit de studenți: lumea de la Construcții sorbind tacticosă cafeaua și țigara, vrînd parcă, ostentativ, să demonstreze că ei au trecut fără griji prin sesiunea din decembrie și alături de ei, deloc timorați, cîteva colegi de la Electrotehnică, puțin derutați că au fost surprinși de fotograf. Întîlnindu-i mai tîrziu, în alte puncte ale traseului nostru, ne-am convins doar că nu sînt clienți permanenți ai sacralului imperiu al fumului și cafelei. Am fi dorit să gustăm o cafea pentru că aveam impresia că și administrația localului se pregătește pentru sesiune, o cafea la înălțimea noilor pretenții, dar... am rămas în picioare și cu același gust neplăcut. Orice încercare de a intra în vorbă despre sesiune cu cei de acolo a fost sortită eșecului. Asta poate și din cauza calității interlocutorilor...

ELECTROTEHNICĂ. Drumul spre moderna clădire a Facultății de electrotehnică, devenită în zilele de presesiune, un imens spațiu de studiu, trece pe lângă clădirea Atelierului școală al Facultății de construcții. Toate geamurile, din păcate, erau în întuneric. Am fi dorit să găsim și aici, o atmosferă de studiu, chiar dacă pentru constructori, se vorbește de sesiune, doar la trecut. Iar dacă totuși această este situația atunci duminica seara nu putea fi transformată într-o plăcută întîlnire în cadrul grupeii sau anului de studiu, sau într-o plăcută întîlnire la tradiționala discotecă? Facultatea de electrotehnică ne apare în față cu multe geamuri luminate. La corpul C, al laboratoarelor, o singură fereastră luminată. Acolo la etajul IV, în cabinetul său, profesorul Toma Dordea, petrece una din obișnuitele duminici de muncă creatoare, oferind studenților săi un model de muncă și activitate neobosită pe tărîmul științei. În corpul A, al amfiteatrelor, sălilor de curs și de seminar, multă lume, liniște, concentrare. Intrăm într-o sală. Blitz-ul fotografului tulbură pentru o clipă atmosfera de studiu și apoi totul reîntre în normal. Undeva gazeta de perete a facultății îndeamnă la muncă susținută în sesiune. Sugerativ, alături, un tablou al rezultatelor activității profesionale a studenților electrotehniști, în anul universitar trecut. Pe coridoare mai întîlnim cite un student care ia binemeritată pauză de studiu sau cite-o pereche de îndrăgostiți. Nimeni nu vrea să sesizeze faptul că e duminică seara. De fapt aveam să aflăm că pînă la orele 23, sălile facultății sînt întotdeauna pline de studenții dornici să întîmpine examenele cu o pregătire cit mai bună. Plecăm însoțiți de remarcă portăresei care concluzionează că „acum în sesiune este problemă cu lumina asta și cu consumul de energie”.

UNIVERSITATE. Dacă timpul ne-ar fi permis n-am fi ocolit clădirea Facultății de mecanică cu ferestrele, la acea oră, încă luminate. Am pornit spre Universitate, loc tradițional de studiu, mai ales pentru celelalte zile ale săptămîinii. La intrare zgomotul discotecii „U”, mai plină ca oricînd. Nu peste mult timp aveam să dezlegăm misterul acestei afluențe de participanți. Imensul hol al Universității adăpostește cîteva grupulețe care se odihnesc între două partide de învățat. Monica Milivoi, pornită pe urmele noastre, solicită gîndurile de dinainte de sesiune ale unor studenți de la Universitate. Intrăm în club și ne retragem după o scurtă discuție cu singurarii participanți la o partidă de biliard. Ici, colo, cite un cuplu, descifrînd în doi tainele științei sau...

pur și simplu luînd masa de seară. Amfiteatrele păstrează atmosfera de studiu și parcă avem un sentiment de remușcare că am deranjat prin intrarea noastră în sala aceasta liniștea de dinaintea furtunii. La etajul trei, la sediul Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, Radu Barna face o permanență pentru nota 10. E locul lui preferat de studiu, în perioada sesiunii. Nu înțelege de ce noi nu-l imitam și ne ironizează: „Voi aveți sesiune ușoară?!...” Coborîm la discotecă și o pisică ne barează drumul. Nu distingem să fi avut culoarea neagră așa că încercăm să descoperim prin lumina difuză a discotecii, chipuri cunoscute. Nu aveam să reușim căci cunoștințele noastre în lumea elevilor, care populau această discotecă, erau destul de limitate. În complexul studențesc, unde căminele ofereau o feerică panoramă de ferestre luminate, aveam să regăsim, la discoteca de la Cantina 1 C,

o situație asemănătoare. Ar fi trebuit să trecem pe la Casa de cultură a studenților, pe la Spitalul studențesc, prin cămine, dar de aici așteptam vești de la redactorii noștri Mihai Junea, Monica Milivoi și Anitte Mateescu.

COMPLEXUL STUDENȚESC. Am intrat totuși la căminul 15 C unde, mai ales, sălile de lectură, dedeau că politehnistele sînt puse pe fapte mari. În hol, trecînd peste discreția noastră tradițională în problemele dragostei studențești, facem o fotografie și producem rumoare. Aveam să constat că ea va putea servi ca probă la dosarul celor care pun în pericol integritatea celor citeva fotolii care rezistă eroic, seară de seară, greutăților iubirilor nestăvilite. Peste drum, căminul 1 C, cămin mixt, nu putea să confirme impresia generală pe care reportajul, nostru ce se apropia de sfîrșit, ne-o dăduse. Motivul era simplu: aici locatarii erau deja departe de sesiune.

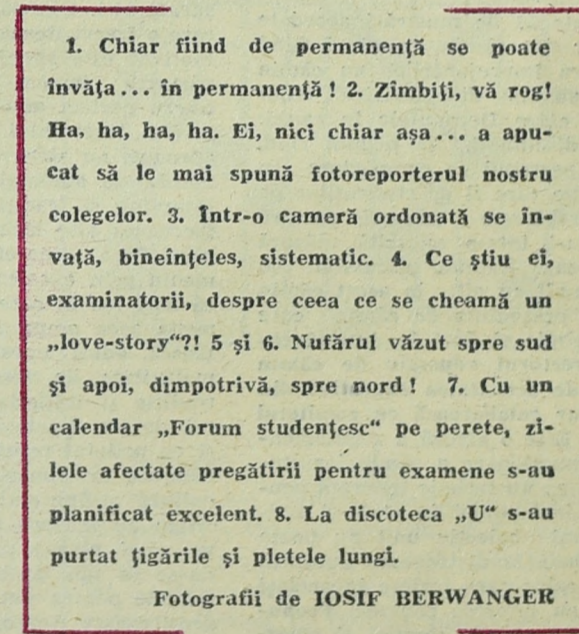
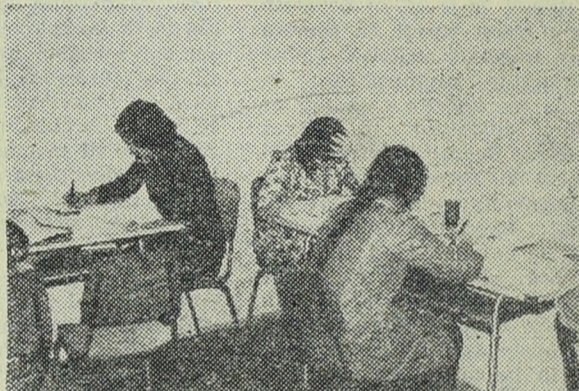
Cînd totul părea că s-a terminat, discoteca își încetase activitatea, perechile se retrăgeau cuminți spre cămine, am făcut o încercare. Căminul 8, al studenților din anii mari ai Institutului politehnic, mai oferea posibilitatea ca „plimbarea” noastră să se termine frumos. I-am solicitat vicepreședintelui de

cămin, studentei Carmen Păcuraru, să găsească camere în care se mai învață. Încercările ei au fost zadarnice. Era aproape ora 23 și lumea se odihnea cu gîndul la sesiune. Am depus „armele” și ne-am retras. Undeva se auzea un cîntec studențesc, luminile se stingeau rînd pe rînd, totul părea firesc și normal. Totuși cîteva lumini rămîneau, insistente, ca un simbol că sesiunea este aproape.

Noaptea, am visat că toți studenții erau la studiu și nu mai găseam nicăieri un loc pentru ca să învăț și eu. M-am retras la redacție și am început să parcurg filele pline de cifre și demonstrații. Apoi a venit sesiunea...

DAN GHEORGHE

Și după ce a venit sesiunea am tot așteptat materialele promise de Anitte Mateescu și Mihai Junea...

1. Chiar fiind de permanență se poate învăța... în permanență! 2. Zimbiși, vă rog! Ha, ha, ha, ha. Ei, nici chiar așa... a apucat să le mai spună fotoreporterul nostru colegelor.
3. Într-o cameră ordonată se învață, bineînțeles, sistematic.
4. Ce știu ei, examinatorii, despre ceea ce se cheamă un „love-story”?
- 5 și 6. Nufărul văzut spre sud și apoi, dimpotrivă, spre nord!
7. Cu un calendar „Forum studențesc” pe perete, zilele afectate pregătirii pentru examene s-au planificat excelent.
8. La discoteca „U” s-au purtat țigările și pletele lungi.

Fotografiile de IOSIF BERWANGER

DUMINICĂ SEARA LA...

SPITALUL STUDENȚESC

Între trei peniciline pe zi, la spitalul studențesc, Herlo Ioan, anul III Șt ec. (Ec. industriei) schimbă Economia agrară cu Comerțul, adică cele 2 discipline la care a susținut primul examen pe 26. Pronosticul său pentru sesiune e optimist: 3-0.

Fiind duminică, mai primește și cite o vizită.

Ce mai înseamnă această duminică?

Speranță de însănătoșire grabnică (după rezultatele analizelor) și recăpătarea forței depline de a se putea pregăti și face față rezonabil sesiunii, chiar în ciuda amigdalelor și rinichilor care l-au reținut în spital.

Țîmpău Maria, Mec. anul I, după o săptămîină de spital duminică aceasta i se pare a fi ca oricare alta. Poate în plus vizita colegilor și de ce nu, un răgaz în care citește pentru examen.

Fiind bolnavă înainte de sesiune, dat fiind și

condiția ei de a fi bolnavă, a fost nevoit să se odihnească și să se recupereze înainte de a începe sesiunea.

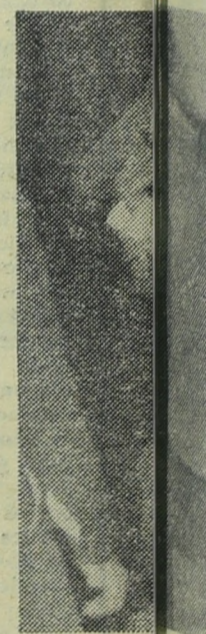
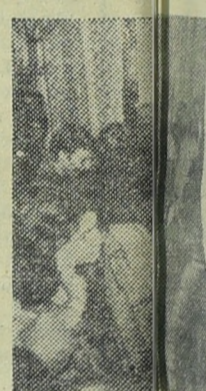
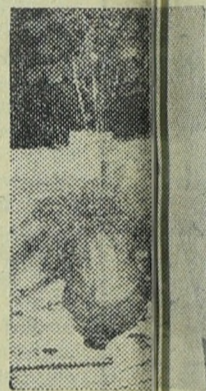
Dar speranțele...

Marinescu, Mec. anul I, după o săptămîină de spital duminică aceasta i se pare a fi ca oricare alta. Poate în plus vizita colegilor și de ce nu, un răgaz în care citește pentru examen.

Subiectul este relativ scurt și ușor de rezolvat, din 3...

„Aici nimeni nu este...

„Aici nimeni nu este...

E locul în care se relaxează și se odihnește după o zi de studiu. Pe de o parte liniștea, pe de altă parte, zgomotul discotecii.

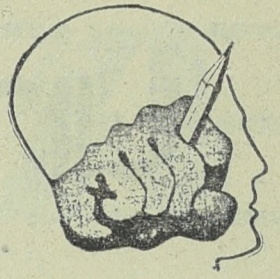
Gherga, Mec. anul I, după o săptămîină de spital duminică aceasta i se pare a fi ca oricare alta. Poate în plus vizita colegilor și de ce nu, un răgaz în care citește pentru examen.

Fiind bolnavă înainte de sesiune, dat fiind și

Astăzi avem...

9-13, 15-17, Victor în de miercuri. Dacă sesiunea...

Destul de multe examene de teorie pe amîndouă părțile te grei dacă (dar nu e ca...

Recomandarea lor pentru sesiune: siropul Bem-Bem (conține Lecitină vegetală pentru stimularea memoriei).

Sacrificii în sesiune: antrenamentele zilnice au fost întrerupte dar vor compensa acest lucru la cursurile de schi din Paring ce-i așteaptă după sesiune.

Ținuta în sesiune: aceeași de zi și noapte: „Dijamata incompletă“ (blugi + bluza de pijama).

Speranța zilei: să termine mai repede cu parcursul cursurilor, să asculte muzică și să danseze.

Feneșan Victoria, anul IV, Șt. ale nat., matematică și Tănase Liana colega sa, rezistă cu în-căpăținare fluxului de muzică ce ajunge pînă la ele.

Nu sînt la prima citire a materiei; dar azi au învățat fiecare cel puțin 6 ore. O duminică, ca oricare alta, dedicată exclusiv studiului, mai ales că examenele de „Teoria probabilității“ și „Probleme fundamentale ale istoriei patriei“ nu pun probleme.

Notele speră să fie de 9 și 10.

„Emoții sînt totdeauna“, îmi mărturisește Victoria, dar atunci cînd ți-ai format un stil de muncă, știi să-ți dozezi efortul, să-ți organizezi timpul, adaugă Liana, sesiunea nu e dificilă.

Așa să fie, fetelor!

Manduși Sergiu, anul III, E.I., Jivan Ion, anul III, INFORMATICA, se pregătesc în fiecare duminică. Deci, pentru ei ziua de azi e o zi obișnuită, chiar dacă Sergiu e mai puțin optimist în sesiunea aceasta (pronosticul său 3-1, de la 7 în sus).

Și alături de ei, alături de Moțoc Vasile, anul II, Ec. Ind., și Bunică Marcel colegul său, mulți alții preocupați de sesiunea care se apropie cu pași uriași.

Hutte Margrid și Imreh Andrei, anul III, matematică se relaxează în virtutea obișnuinței la Disco.

Au învățat cîte 3 ore dimineața, dar sesiunea nu pune probleme. Pregătire specială solicită examenul de diplomă, în rest, speră că vor lua note mari. Andrei e modest: „de la 5 în sus și de ce nu, mai mult!“ Noi le dorim oricum, mai mult!

Dascălii anunță sesiune grea, îmi mărturisește Horak Ladislau, Mec. anul I, poate va fi pe jumătate grea, spune el. Oricum e la Disco acum, dar nu uită că „sesiunea e o verificare serioasă“, cu 3 examene pe care speră să le facă toate, cu cel puțin 7.

Cum văd organizatorii Discotecii U această zi, înainte de sesiune?

Răspunsul ni-l dă Chemedi Gheorghe, anul III, Contabilitate și Economie agrară și Babuț Gheorghe, colegul său.

Dacă sînt studenți azi aici, înseamnă că le place muzica de aici. Această zi coincide cu ultima discotecă dinainte de sesiune. Dar prezența participanților e numeroasă.

Pentru organizatorii examenele nu pun probleme

Evident, dacă materia a fost deja parcursă, examenele se cer luate cu note maxime.

Despre emoțiile sesiunii: discoteca e un bun stimul dar să fii sincer: emoții are toată lumea. Ce e pentru voi Disco U: o pasiune, o relaxare. (Acum și nu numai acum).

Din atmosfera plăcută a Discotecii U (aviz amatorilor de discotechi) am pătruns în sălile liniștite ale Facultății de „lectrotehnică. Romocec Pavel, anul II, T.C.O. și Negreanu Ovidiu, anul II, T.S.C.O. se relaxează la o țigară, pe coridor. În jur liniște deplină. Întru în vorbă cu ei. Tot despre sesiune, cursuri discutau și ei. Trei examene: fizică, chimie analitică, electrotehnică.

Îi așteaptă și vor să le ia pe toate. Totuși 38 de cursuri la un obiect solicită timp, chiar dacă le ai litografiate — îmi mărturiseau ei. Pavel a renunțat acum la antrenamentele de karate.

Eh! Ce să-i faci, se apropie sesiunea. Și Ovidiu face pauză acum de la pasiunea sa: fotografia

Duminica nu se prea învață, dar azi da. Experiența sesiunii trecute e bună, foarte bună, desigur. Dar e nevoie de muncă, multă muncă. Acum, la ora 21,30, de pe porțile facultății ies ultimii „intârziiați“ în fața cursurilor

Cu cîțiva stau de vorbă. Rodica Sălăjan, anul II A.C. și Marius Grecu, anul II, A.C.

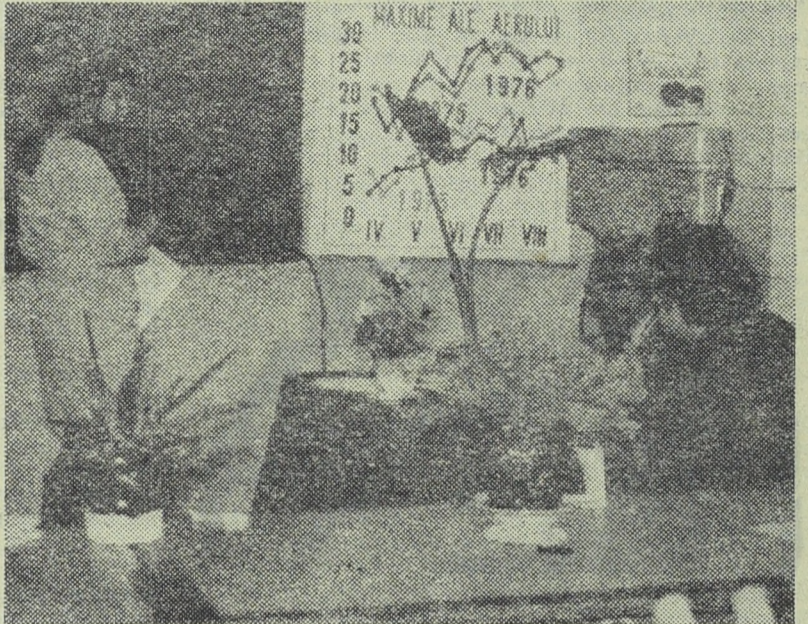
Sînt pe deplin mulțumiți. Au învățat azi 8 ore, o zi obișnuită comparativ cu alte duminici. Marius îmi spune confidențial: Sesiunea nu aduce nimic rău.

Da, Marius, ai dreptate, dimpotrivă ne face mai buni, mai perseverenți în munca noastră.

Ne face mai conștienți de menirea noastră, de modul cum să ne realizăm. Să luăm cu toții note mari! Da, Marius, e și dorința noastră a tuturor studenților și desigur a cadrelor didactice care ne îndrumă.

MONICA MILIVOI

SESIUNEA... FINAL DE SEMESTRU LA AGRONOMIE

La Institutul agronomic din Timișoara sesiunea se desfășoară într-un flux continuu. Din decembrie pînă în august studenții sînt în permanență în sesiune. Niciodată nu sînt toți anii în același timp în sesiune. Examele se planifică în funcție de necesitățile S.D.E. Sînt studenți care nici nu au sesiune de iarnă, — de pildă anul II zootehnie au sesiunea în aprilie. La ei este o sesiune de primăvară. Dar să începem cu începutul. Debutul examenelor de iarnă. Sesiunea bobocilor.

Anul I agronomie a desfășurat sesiunea examenelor de iarnă în perioada 6 — 21 decembrie 1977. (Se pare că sesiunea a adus rezultate ceva mai bune decît cele anterioare, dar nici aceasta nu ne-a dat posibilitatea să nu-i mai amintim pe cei cu două sau trei restanțe). Sînt destul de mulți studenți care n-au promovat nici un examen sau numai unul, dintre care numesc pe studenții: Y. Florea, C. Nicolaescu, L. Dumitrescu, U. Baumgartner, E. Boia. D. Ilea și alții, dar sînt și studenți care au obținut și note bune și foarte bune: I. Antonie (9,33), E. Reindbold (9), V. Vieru (8,33).

Situația anului I se prezintă, în general, pe grupe, privind numărul de integraliști, astfel: grupa 111 cu 12 integraliști, gr. 112 cu 19 integraliști, gr. 113 cu 20, gr. 114 cu 19 integraliști și gr. 115 cu 17 integraliști, deci numai 87 integraliști din 180 de studenți.

Situația, nu prea îmbucurătoare, ne dă de înțeles că trebuie să-i mai numărăm încă o dată și la toamnă.

Stînd de vorbă cu unul din studenții anului I, îmi spunea: „Fîind prima sesiune de examene din viața mea de student, mi s-a părut destul de grea, nu pentru faptul că nu am mai dat examene, cu asemenea examene nu m-am întîlnit de mult timp, însă am reușit, totuși, să le promovez pe toate, ceea ce înseamnă că m-am acomodat cu viața de student, și m-am integrat destul de repede“. (Popa George, I Agronomie).

La anul II agronomie, rezultatele sesiunii se prezintă astfel: din cei 180 de studenți, abia 69 au reușit să promoveze cele trei examene, respectiv: topografie, pedologie și mașini agricole. De pildă situația integraliștilor, pe grupe este următoarea: grupa 121 cu 6 integraliști, gr. 122 cu 7 integraliști, gr. 123 cu 11 integraliști, gr. 124 cu 11 integraliști, gr. 125 cu 17 integraliști, gr. 126 cu 6 integraliști și grupa 127 cu 10 integraliști. Amintim studenți care au obținut note bune și foarte bune: Anuța Micșa (8,33), P. Berce (9), N. Florea (9), L. Bută (9,33), incomparabili cu studenții: G. Negrescu, L. Nistor, R. Lupulescu, care n-au promovat nici un examen, sau L. Nicoară, A. Mureșan, care n-au reușit să promoveze decît un singur examen, și acela cu o notă mică (5).

Anul III agronomie a avut o sesiune grea, spun astfel deoarece a urmat imediat după vacanță ceea ce a dat mult de lucru studenților, obligîndu-i să transforme cel puțin 6-7 zile de vacanță în sesiune, și mai ales că au avut trei examene dificile: Genetica, Entomologia și Agrotehnică. Zeci de studenți nu s-au prezentat la primele examene care

au urmat imediat după vacanță. Dificultatea Geneticii a mai fost întregită și cu neprezentarea a cel puțin 30 de studenți, ceea ce a dus în final la circa 70 de restanțieri. Dacă s-ar învăța în permanență și la Genetica s-ar putea obține rezultate bune. Despre acestea ne vorbește studentul Ioan Ujupan din anul III grupa 135. „Pentru mine Genetica, deși am pregătit-o destul de bine, mi s-a părut, la început de nepătruns, dar la examen, după ce am văzut subiectele, mi-am dat seama de eficacitatea creionului și a maculatorului. Nu se poate concepe să iei o notă bună sau foarte bună la un examen, fără o pregătire temeinică în tot timpul anului“. Sesiunea anului III, le-a adus abia 42 de integraliști din cei 141 de studenți, însă studenții cu două sau trei restanțe sînt puțini în comparație cu anul I și II.

Anul III se mindrește cu studenții care tind spre media 10, cum sînt: Gheorghe Păușan care a obținut următoarele note la examene: 10 la Istorie, Agrotehnică și Entomologie, 9 la Genetica (media 9,75); Ioan Iacobescu care a obținut aceeași medie 9,75 și aceleași note la cele patru materii, Marin Ceaușu cu media 9,50, Lidia Pătiuț, cu media 9,25, Marcel Demian cu media 8,50, Milad Karim cu media 8 și alții.

În anul IV, care aveau penultima sesiune terminată, rezultatele sînt mai bune decît la anul III, la toate examenele. Se remarcă studenții frunțași ai sesiunii: Teodor Farc (9,66), Cornelia Marina (9,33), Păun Marin (9), Aurel Raiconi (8).

Studenții anului V, care erau în ultima lor sesiune din viața de studenți, au terminat definitiv cursurile universitare. Despre acestea, am solicitat un interviu unuia din studenți, pe nume Petrică Istodorescu.

Rep.: — Petreceți ultima perioadă a studenției, mai bine zis, ați intrat de cîteva în ultima sesiune.

P.I.: — Așa cum se știe, anul V Agronomie și-a încheiat cursurile universitare în data de 13 ianuarie a.c., urmînd ca în ziua următoare, 14 I. 78, să aibă loc festivitatea de încheiere a cursurilor universitare. După această zi frumoasă „ULTIMA ZI ÎN AMFITEATRUL FACULTĂȚII“, am intrat în ultima sesiune din viața noastră de student.

Rep.: — Cum credeți că va decurge această ultimă sesiune?

P.I.: — Avînd în vedere experiența acumulată în anii de facultate, consider că în această ultimă sesiune, toți studenții trebuie să-și îndrepte eforturile pentru a obține rezultate maxime.

Rep.: — Cum vi s-au părut cei 5 ani de facultate?

P.I.: — Cei 5 ani de facultate, care s-au scurs „destul de repede“, mi-au oferit atît zile frumoase cît și mai puțin frumoase. În acești ani am acumulat o bogată activitate, privind meseria pe care am ales-o, urmînd ca în perioada imediat următoare, să aplicăm tot ceea ce am învățat, astfel încît să ridicăm agricultura României socialiste pe cele mai înalte culmi.

Rep.: — Vă doresc mult succes în activitate.

NICOLAE PATRUȚ

universitas

DIE BAR „CORÄ“ FREITAG NACHMITTAG

Der Reissverschluss ist kaputt. Die Gläser steigen aus. Auch wir machen nicht mehr mit. Apollinaire zündet die Buchstaben an. Mit auf geschnittenen Adern stehen die Wörter im Raum.

ABENDS

Ein Blatt fällt untern Tisch. Es raschelt im Laub des Stuhlbeins. Ein Wind der aufkommt. Ein Wort das sich um seine Achse dreht. Es knarrt in den Füllungen der Türen. Der Stuhl bäumt sich. Auf. Ein Gewitter geht durch die Zeilen. Es schwankt das Segel der Unruhe. Ein Gedanke fegt hinweg. Dreimal bewegt. Der Mond überm Meer Caspar Davids an der zur Ruhe gekommen Wand. Nacher. Jetzt.

RICHARD WAGNER

BRIEF AN CHARLIE CHAPLIN, AM 25. 12. 1977.

lieber charlie,
die nachricht von deinem tod
überraschte mich während dem frühstück
ich schlurfte gerade lauen tee
und sah plötzlich
dein mit sahne verschmiertes gesicht
dein filmgesicht
deine filme überfielen mich
wie die grosse frucht
es war auch deine frucht
„vor dem Verlaust der Vergangenheit“
deine furcht
„das Bewusstsein deiner selbst zu verlieren“
die kontinuierität mit dem bisherigen
charlie es tut mir leid
wie konnte dir dies gerade
zu weihnachten passieren
aber es ist nun schon so
in wirklichkeit ist der tod
ja ein einmaliger feiertag
und du würdest staunen
wenn es nicht so gekommen wäre
festgenagelt bleibst du charlie
in der filmgeschichte
ich versinke im lachen
wie im ozean der gedanken
dein leben charlie
— was ist dies schon —
war lang
vielleicht weisst du gar nicht
was uns dies bedeutete
was soll ich noch schreiben
abschliessend
merry christmas
happy new year charlie

WILLIAM TOTOK

SPIEL

In den Schuhen staken noch die Zehnknochen.
In der Börse die letzten Moneten, Papiere.
Ein Helm auf 'nem Kindskopf, das Skelett
gekrümmt im Sand. Ausgegrabene
Marschkolonnen im Morgengrauen.
Überlebende frohen Sinns, da seid ihr ja
nun wieder.

NACH DEINEM BEGRÄBNIS

wollte ich zu dir
hinabbrennen.
gott aber
beschuldigte mich
des mordes
und verurteilte mich
zum leben.
sodann versuchte ich
kind zu sein,
luftschlösser bauen
doch die erde entglitt
meinen blutigen händen.

ALLE WEGE

verlieren sich
unter dem weissen staub
unserer knochen
die köpfe aber
reichen
bis zur
erblindeten sonne
phönix
steltz
von schädel zu schädel
und verschwindet
in ihrem
zahnlosen maul
in den augenhöhlen
gähnt die nacht

FRANTZ GRASS

BIOGRAPHIE. EIN MUSTER.

(fragment aus dem 2. teil des poems)

dann warteten wir tagelang
dass aus dem lautsprecher
der auf dem dach der universität stand
eine stimme ertöne
und als er zu sprechen begann
war ich nicht dort
hörte ihn bloss von weitem
ich begann zu laufen
und er war schon verstummt
ich entdeckte mich auf der liste
und nacher trakten wir bier
um die zwei hundertstel

die einem freund fehlten
um mit uns zu sein

und als ich nachhause kam
lief mir meine älteste schwester entgegen
die bei fructexport
arbeitete
kisten auf- und ablud

und weinte
weil sie glaubte ich sei nicht angekommen
und mutter sass im hof und sorierte die tomaten
und weinte
als sie mich kommen sah
in diesen ersten tsudentenferien
schickte ich die ersten gedichte an die „ni“
zu einem preisausschreiben
und sie erschienen mit auslassungszeichen
das schuljahr begann
ich hatte meine begeisterung mitgebracht
meine vorstellungen
meine ideale

JOHANN LIPETT

GUSTUL AMAR AL SUPERCIVILIZAȚIEI

Poezie din frig

Jürgen Theobaldy (n. 1944)
Berlinul de Vest

Descopăr că ceaiul s-a răcit
zăpadă zace pe acoperișuri

nu prea multă

Probabil că și pe insula lui Robinson zace zăpadă
și el trebuie să rămână în colibă
La ambii poli zace zăpadă
și-mi pot inchipui ce probleme
au cercetătorii polari cu spirtierele lor
Un poștaș se zbate prin viscoalele
dintre două sate. Pentru el practic totul este alb,
Cind ai dureri de stomac
să bei ceai nu cafea

Această situație istorică îți provoacă repede dureri
de stomac

chiar și medicilor
dar ei nu au voie să-și scrie un certificat
Există întotdeauna aici cineva

care suspectează pe cineva

Un portar se întoarce acasă din schimbul de noapte
li e frig. A fost o noapte rece
și ceva nu era în ordine cu încălzirea
Așa fiecărui îi e frig la locul său

chiar și lui Robinson

Ceaiul meu s-a făcut rece amar
Dacă nu rămii unde ești
hei nu te mișca
întreaga societate va fi o harababură De aceea
și încep
cele mai multe revoluții în primăvară
1789 în iunie sau iulie

deja aproape vară

1917 în februarie dar a continuat
toată vara pină-n octombrie
1968 în mai

și cu toate că n-a reușit

timpul a fost frumos călduros
Îmbracă-te bine. Arunc ceaiul
ce e mai bun vine mai tirziu

dar vine.

Ea

Erich Fried (n. 1921)
Austria

Ea își mănincă copiii
ea bea singele morților ei
ea predică surzilor
ea nu cunoaște valori supreme

Ea își uită drumul
ea se clatină de la trădare la trădare
de la greșală la greșală
ea doarme pe infringeri

Că e inutilă
învață orice copil la școală
că poporul n-o vrea
poporul în sfârșit a ținut minte

Că nu poate învinge
s-a demonstrat de zeci de ori
cei care au demonstrat-o
au somnul greu

Cei care cred în ea
sînt uneori oboșiți de indoieli
Unii care o urăsc
știu că ea vine.

Poluare

Arnfrid Astel (n. 1933) — R.F.G.
Întreprinderile Bayer din Leverkusen
ne cunosc cerințele.
Ele produc nu numai aspirina,
ci și durerile de cap.

Traducere din limba germană:
Doina Pașca și William Totok

„Noua sensibilitate“ și poezia

Lirica a fost definită de-a lungul timpurilor ca cel mai subiectiv dintre cele trei genuri literare, „creație nemijlocită a întâmplărilor umane interne ale poetului, care iau ființă prin înfățișarea sentimentală cu lumea, unde concretizarea lingvistică ridică singularul la valabilul general, la simbolic, deschizându-se receptorului prin transpunerea afectivă, prin rezonanță“.

Termenul de liric a suferit de-a lungul secolelor o serie de interpretări. Fiecare epocă istorică a încercat să-l definească altfel. Fiecare școală sau mișcare literară trebuia să se folosească de acest termen în spiritul ei; în ultimă instanță, asemenea fiecărei mișcări și școli literare, și termenul în sine reflectă o anumită treaptă de scări de dezvoltare a societății umane. Cultura, arta, deci și poezia primesc o oarecare „valoare de întrebuintare“.

Clasicismul, de pildă, trebuie înțeles ca un „cores-

pondent intelectual al tiraniei politice“ (Marcuse) într-o anumită epocă istorică. Întregul arsenal artistic al clasicismului a folosit la înfrumusețarea ordinii politice și sociale existente. Dialectica interioară a caracterului afirmativ al culturii, arată Marcuse, constă în „tensiunea dintre afirmație și negare“. Fiecare reacție provoacă o contrareacție, care este la rîndul ei provocată de indivizi ce nu sînt de acord cu (nu acceptă) stările de lucruri existente. Poetul însuși este expus acestor reacții, pe care le provoacă chiar el, atît prin opera sa cît și prin poziția sa politică și artistică. Prin dezvoltarea dialectică a fenomenului liric, poetului i se poate întîmpla ca la un moment dat să se instrăineze de propriul său crez poetic. Atunci are loc contrareacția individuală, care uneori poate să mear-

WILLIAM TOTOK

(Continuare în pagina 11)

LIRICĂ

Acord primăverii

Primăvara pomii încep să cînte
La început, în muguri, murmurat
Apoi din ce în ce mai tare
Pînă la cununat...
Primăvara melcii ies din cochilii
Cu ochi nevinovați
Pe cîmpia tînără și fragedă
Ca niște lacrimi pe obraji mirați
Primăvara și florile cîntă
Tot așa, murmurat
Apoi mirosurile li se desfac
Și binecuvîntă pămîntul curat
Primăvara dorul iese și el la preumblare
Prin înimi și prin grădini
Și cîntă cit e seara de mare
Cîntec colorat, în noi, cu lumini

Neintoarcere

Femeia a născut
În al cincilea anotimp
Cînd nimeni nu mai spera întoarceri
Femeia s-a întors totuși în legendă
De unde bărbatul ei nu s-a întors nici pînă azi
Poate pentru că pomii erau prea verzi
Poate pentru că ierburile erau prea mari
Și pentru că sîngele îi obosise
Femeia își mîngia puii
Și viața i se scurgea în ei
Bărbatul se visa totuși acasă.

Tara din rune

Am auzit că se află o țară plină de rune
Și cu soare alb
Dar nimeni nu știe spune
Dacă e-n noi, sau unde-o poposit Harap Alb
Acolo păsările sînt străvezii
Și au zborul vertical
Toate întoarcerile sînt tirzii
Lingă orizontul natal
Iarba cîntă melodii verzi
La marginea prăpăstiilor adînci ca strigătele disperate
Dacă nu ești atent riști numele să-ți pierzi
Printre ferigile întunecate
Pomii se roagă cu crengile și cu mugurii
Să nu apună cartofii și strugurii
Numai zăpada bîntuie de ispite
Așteaptă cu pămîntul să se mărite
În țara plină de mister
Și nori-s molipsiți de-atîta cer.

NICHIFOR MIHUȚA

La un capăt de-arătură

În după-amiaza asta
palma mea
e ca și un cîmp arat în zori
și undeva
la un capăt de-arătură
femeia aceea care-și dă năframa jos
și cu dosul palmei își șterge
nădușeala de pe frunte
mă privește atentă
ea și bunica
după ce ducea
un sac de grîu în pod
ori
un braț de fin la cai

MARIUS TIRZIU

Lui Labiș

Parcă numai eu am să mor trestiiilor,
parcă numai tu, lebădă, ai gîtul alb,
parcă doar eu, ca și voi, mă scutur macilor,
numai eu, îngere, am surîsul dalb...

Tu cel născut din noapte, ulmule,
ai să te usuci de blestem,
chiar și tu semețule, șoimule,
vei împletri în legende-totem...

Și ce mult vă iubesc trestiiilor,
șoimule, lebădă, ulmule, îngere,
acum în bătaia vînturilor,
pe drumul fără întoarcere...

Stelele mai rămîn citva timp, dar eu curg
cu voi acolo și mă dor picioarele,
e minunat să vișezi în amurg,
și-i frumos să mori odată cu soarele...

WILHELM WEISS

EXEGEZE

„Noua sensibilitate” și poezia

(Urmare din pagina 10)

gă paralel cu contrareacția unei întregi școli literare.
De pildă Brecht, care în tinerețe a produs literatură nihilist-expressionistă a ajuns treptat la concluzia că singura posibilitate a literaturii este cea orientată în sens didacticist (marxist). Reacției nihilist-expressioniste i-a urmat o contrareacție didacticistă (marxistă). Expressionismul însuși trebuie înțeles ca o contrareacție la naturalism și, în mai mică măsură, la impresionism.

Și la inițial expresionistul Gottfried Benn putem urmări o contrareacție care, la el, spre deosebire de Brecht, la calea unei lirici metafizice. În acest fel au luat naștere două curente literare importante (cei doi poeți citați au fost personalități poetice deosebite, dovadă numărul mare de adepți care s-au orientat spre una din aceste direcții).

Dacă urmărim mișcarea generată de Brecht, putem afirma că el și-a găsit adepți peste tot — în vest și în est. „Cea mai simplă cerință este ca poezia să infecteze pe cititor cu dispoziția ei”. Învățăturile sale au fost completate de elevii lui, mai ales prin scrierile teoretice ale lui Hans Magnus Enzensberger, din revista acestuia „Kursbuch”. Teza despre caracterul social al poeziei antisociale a iscat numeroase controverse. H. Domin scria în 1970: „Programarea tematică... duce spre non-libertate și este dușmănoasă poeziei”.

Anii turbulenți ai deceniului 1960—1970, mișcările studentești și învingerea lor, au dus la declanșarea unei reacții literare conforme spiritului acestora. Apoi a urmat o contrareacție literară. Începuturile acesteia pot fi observate deja la Rolf Dieter Brinkmann care, deși a fost temporar simpatizant al mișcărilor studentești, ne oferă, mai ales în romanul „Nimeni nu știe mai mult” (1967), posibilitatea exprimării unei noi op-

tici. Relația subiectului cu mediul social este revizuită în sensul unei contrareacții.

Scriitorii transpun instrumentele de cunoaștere în sfera proprie, subiectivă. Din această cauză apar accente ale eu-lui, jurnalele, cit și poezia așa-numitelor „Noua Sensibilitate”, „Noua Subiectivitate” sau „Noua Interiorizare”.

Eseul lui Marcuse „Versuch über die Befreiung” (1969) poate fi considerat anticiparea teoretică a „noului val”: „Noii rebeli vor să vadă, să audă și să simtă lucruri noi, într-un fel nou; ei leagă eliberarea de dizolvarea percepției obișnuite. Acest „trip” presupune ca eu-l format de societatea stabilită să se dizolve în mod artificial și imediat. Totodată anticipă eliberarea artificială și „privată”, care este, într-o formă schimonosită, o cerință a eliberării sociale. Revoluția trebuie să fie totodată o revoluție a percepției, care însoțește reconstrucția materială și spirituală a societății și care dă naștere unui nou mediu înconjurător”.

Resemnarea unei întregi generații de poeți se concretizează în poezii ce vădese o tot mai accentuată diferență față de cititor. Experiența politică a autorilor „Noii Sensibilități” își lasă amprenta asupra noii lirici. În prim plan: melancolia, resemnarea și disperarea.

De exemplu, la Nicolas Born gara devine arena în care se desfășoară stările sufletești; în restaurantul gării el meditează asupra însingurării și înstrăinării, mizeriei marilor orașe și consumului, oboselii și resemnării:

„Chelnerul îmi ia ceașca ce încă nu e goală. O femeie fumează cu degetele rășchirate. Ce-i veni să-și rășchireze așa de dimineață degetele. Cînd cascade, i se unflă puternic sîni. pe masă o cutie goală de chibrituri, celofan și staniol. Apa clipește în chiuveță. Femeia micuță și tenace, a cărei față apare lîngă mașina de cafea, ca o retrospectivă într-un film ocazional

CRONICĂ DE CARTE

Malicie și disimulare

Călătorii este una dintre cele mai bune cărți de poezie apărute în anul 1977 și este semnată de C. Abăluță. Uneltele și mijloacele de exprimare sînt cele din volumele anterioare, numai că în această carte ele ating maturitatea artistică. Cu fiecare carte nouă, C. Abăluță, consecvent în ceea ce privește modalitățile de exprimare, și-a creat un univers și un stil inconfundabil. Ni se pare neîndreptățită atmosfera de neîncredere întreținută de critică în jurul acestui poet (ne referim la cel din Călătorii). În fiecare moment literar există o „platoșă stilistică” la modă și cine nu se lasă învelit de ea scapă ochilor criticii. Acest poet nu are angose cosmice, lumea lui este una mărunță, a lucrurilor concrete și comune, a gesturilor fără semnificații. Este foarte posibil ca un nou moment de „dezgheț” poetic să se raporteze mai degrabă la niște experiențe contestate azi (de exemplu La lilieci de M. Sorescu) decît la cele la modă (M. Dinescu, A. Păunescu, etc.).

Respingînd programatic inefabilul, lirismul sau, mai bine zis, modalitățile încetățenite de obținere a acestora, C. Abăluță se detașează net în ceea ce privește orientarea poeziei noastre de azi. Tentativa experimentalului în cazul lui vizează dorința de sincronizare cu experiențele poetice contemporane din alte culturi. Poemele au un decor artificializat înadins pentru a falsifica autentice încordări afective, o acută percepere a tragicului. Iată poemul Spații și oameni: „În parcul unde stau adesea s-a construit un bloc acolo unde era teiul e acum seara principală mă tot uit împrejmur dar banca de sub tei nu-i nicăieri și bătrînuț acela ce-ncărcă butoaiele în camion și-apoi se întindea la soare unde-o fi

și femeia roșcovană ce ieșea parcă de sub pămînt strigînd citiva copii pe care n-am apucat să-i văd nîci odată și scheletul ruginit al acelei vechi reclame de cauciucuri

pe care se fugăreau pisicile și care odată iarna plin de omăt cum era m-a speriat căci semăna leit cu bunicul

Stau în stația de tramvai și privesc neclintit blocul stau așa pînă cînd iese cineva pe ușa blocului apoi mă iau după el

chiar de-i un copil sau o pisică fi urmăresc conștiincios și-adeseori mă trezesc undeva în afara orașului singur în cîmp cu tîmpla pe-un morman de cărămizi”

Este malicia poetului față de temele considerate poetice, față de metafora și simbolul poetic. El scrie, așadar despre „fierul acela ruginit”, „o scară verde proptită de casă”, „movila cu citeva pietre ca niște decorații”, despre poștașul care urcă scările urmărit de o rază subțire, despre tatăl coborînd în beci după lemne, despre țigancă ce trece cu urzici, despre fetele care fac instrucție militară etc.

Discursul poetic se realizează prin notații spontane discontinue cu tentă de reportaj:

Mama a murit / tata s-a dus să achite chiria / unchiul meu și-a luat amantă / stau în casă și încerc să citesc / vîntul trebăluiește pe sub uși / moștenitorii caută prin ziare / spărturile vocilor se succed / văduva de sus îmi spune o anecdotă / din gară ies țărani cu fețe coșcovite / prin grădini sînt locuri cu flori și pisici / un orb întreabă din casă în casă / eu citesc și zăpada începe să cadă pustiitor. (Glosă)

Anxietățile existențialiste sînt comunicate prin tonul discursiv, lipsit de forță, prin limbajul livresc și vetust, egal cu sine în fiecare poem, prin prozaismul ostentativ al versurilor sau prin asociațiile absurde în spirit suprarealist:

„femeia înnoptează lîngă un zid ce se surpă și-a doua zi de două popoare e aclamată dinții ei sînt oglinzi migratoare iar vinele-i tresaltă i se smucește asemeni frînghiilor unui aerostat”.

(Oglinzi migratoare)

Sau: Au pus neon pe stradă / mama a murit / cîl-nele sare de după un gard întrederea ferestrelor sfîrșește dezastruos / zăpezile înecă grădina cișmi-giu / bunicul se prăvale într-un gang / ghemotoace arborii sub care mă opream / vocea mea pe-o stîncă înfloreste / decolarea zilelor pe pleoape mamă / tăcerea în care te-ai înălțat / vacanța faldului de luminare / mirosul parașutelor deasupra / mării.

(Glosă)

C. Abăluță nu este dintre cei care cred în cuvinte pînă la a le acorda puteri magice. Insuși gestul poetic este făcut cu discreție și prudență, cu un aer ironic. Supralicitarea sincerității disimulate care pare a declanșa discursul poetic este de fapt masca unei stări de esență bacoviană și a unei fantezii livrești:

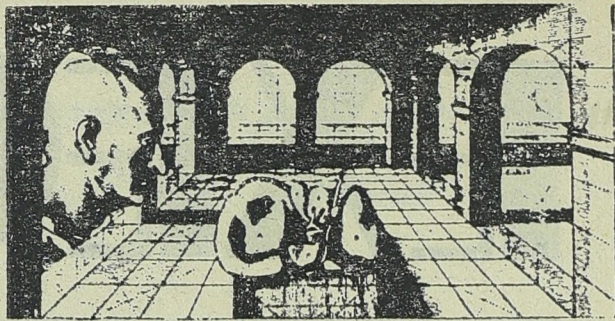
„e o zi pustie / trece țigancă cu urzici / nimeni nu iese din case / poate mai dorm poate au murit cu toții pe ruina fabricii de nasturi / un efine a urinat / în curtea colonelului țiuțe vîntul încurecat într-o tablă / mama coasă descoase /

(Mehala II)

Asociațiile absurde în stilul lui Tzara sînt semnul unei atitudini ireverentioase, o travestire care facilitează reconstituirea unui itinerar al eului liric, un itinerar făcut într-o recuperare a ceea ce este perisabil în planul antologicului.

Riscul acestei poezii ține de ceea ce se cheamă insuficiență dramatică, de artificializarea (voită) peste limite, pînă la manieră, de malțiile ieftine, de disimulările care rămîn doar ca tehnică, o perdea a lor in-seși.

MIRCEA BIRSILA

ANTICIPAȚIA – VIZIUNE ȘI LIMBAJ (I)

Istorismul unei posibile definiții informaționale a artei

Orice lucrare de estetică ar trebui să înceapă prin afirmarea explicită a unui Credo; aceasta, pentru a-și dispensa cititorii de efortul, uneori penibil, al căutării premiselor. Și probabil că niciodată nu au existat premise suficiente de obiective — cel puțin în afara științelor pozitive — pentru a nu putea fi considerate drept expresie a unui punct de vedere anume. Deoarece numai totalitatea este cu adevărat obiectivă, iar noi nu sintem decât o mică parte a ei, deși adesea sintem tentați să credem contrariul.

Odată acceptată ideea conform căreia universul fizic constă într-o continuă procesualitate, într-o continuă deplasare de energii (energia fiind sinonimă, din punctul de vedere al receptorului uman, cu informația), trebuie să conchidem că legătura omului cu universul fizic are loc pe calea înțelegerii semnificațiilor (univers — om), iar influențarea, remodelarea acestuia se produce prin intermediul ipostazierii expresive (om — societate).

Dacă în ce privește relația primă a omului cu realitatea ceea ce contează este cunoașterea, dubiul metodologic din știință și — consecutiv acestuia — conformarea, adaptarea omului la condițiile existente, relația mediată artistică, în ce are ea mai specific, tinde să acționeze apodictic asupra realității, remodelând-o, reconfigurând-o. Deși arta se poate prezenta și ca un analogon al existentului, specificul ei constă în tendința către o aparentă fenomenologică artificială, care, la rindul său, configurează un mediu omogen de semnificații, mediu care induce o anumită atitudine la receptor. Artificialul artei poate deveni — sau nu — parte a mediului nostru ambiant real (e o chestiune de sociologie de care mă voi ocupa în continuare).

Artifex-ul expresiv poate face realitatea expresivă (este — parțial — chestiunea frumosului natural), subiectivând-o, adecvând-o sensibilității umane — aceasta, cel puțin în cadrul înțelegerii europene a artei, căci, din păcate, pe cea asiatică nu o cunosc — și nu o cunoaște — în suficientă măsură. S-ar părea, din câte știu, că în arta asiatică relația aceasta apare inversată.

Putem considera deci arta drept expresie a energiei semnificative. Modelul cu care voi opera este cel al artei ca tendință către o maximă diferență specifică, limita sa fiind înțelegibilitatea, zgomotul.

Abaterile de la un asemenea model abstract pot furniza indicii asupra prezentei unui eventual „Weltanschauung” diferit.

Consecințele unei definiții sociologice a valorii estetice

Sintem, la ora aceasta, posesorii unui mod de gândire relațional. Am înțeles că obiectul constă, în însăși corporalitatea sa fenomenologică, din echilibrul determinărilor sale contradictorii. Autoreglarea unei structuri devine posibilă datorită acestui echilibru, a cărui destrămare schimbă identitatea structurii: fie rectificând-o, fie transformând-o în componentă a unei alte structuri, fie scoțind-o din circulația valorilor estetice, fie făcând-o să participe la edificarea unei alte serii estetice, cu sacrificiul propriei identități.

Modificarea energiei unui stom distruge structura atomului respectiv, transformându-l în altceva; însă energia (informația) continuă să existe, căci „nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă” etc. Ar fi interesant de verificat dacă nu cumva un principiu similar celui al conservării materiei se aplică și semnificației. De pildă, reificarea comportamentului mistic prin asimilarea sa de către instituțiile religioase și apoi secularizarea religioasă prin asimilarea sa de către comportamentul estetic — de la comportamentul inițiativ-conspirativ al primilor creștini, expresie a unor solide convingeri mistice, la comportamentul conformist-gregar acoperind formalismul religios al ultimelor câteva secole și de la aceasta la pretextul oferit operei rock „Jesus Christ Super Star”, fidelă expresie a unui moment de criză.

Observăm că prin trecerea formei în contexte diferite (indiferent dacă ele sînt de ordin sociocultural sau propriu-zis estetic) are loc o modificare a semnificației. Și — simultan — a valorii.

Lukács definise valoarea drept „o tensiune depășită, învinsă” între bogăția sensibilă și unitatea care organizează această multiplicitate într-un ansamblu coerent. Aceasta ar fi valoarea privită din interiorul esteticii, din interiorul procesului de semnificare care este opera.

Inserată în contextul său social, valoarea ni se prezintă ca rezonanță între sensul operei și vederile general-acceptate ale unui grup sau ale întregii colectivități la un moment dat, cu următoarele consecințe:

a) „Structura semnificativă”, ca expresie a valorii, are un caracter conventional și deci datat istoric.

b) Sub aspect informațional, valoarea estetică (și implicit plăcerea estetică produsă de opera omologată social) este un caz tipic de redundanță. Opera nu este omologată de către colectivitate decât atunci când ea intră în rezonanță cu ceva deja existent (situație similară celor descrise de Stendhal și de „iraționalistul” Bergson). Büchner a fost investit cu valoare de abia în secolul nostru; Kafka nu a fost decât după experiența spaimii cotidiene și a Gestapo-ului. Valoarea se naște deci în momentul receptării; putem spune că nu constituie o valoare în sine nici frumosul natural, nici cel artistic. Deoarece ambele se constituie la înfăptuirea dintre operă și receptor și depind de existența unui anumit consumator, educat într-un anumit fel.

Valoarea este produsul unui mediu omogen, ipostaziat într-o viziune asupra lumii și exprimat într-o structură semnificativă, spunea Lucien Goldmann. Afirmarea sa suportă o completare: structuri semnificative par a fi nu numai cele declarate și omologate, ci și cele omise, „absente”. Am descoperit odată într-o publicație literară o scurtă notiță relatînd cazul unui cercetător care a pus în evidență simptomele laicizării mentalității unei clase în decursul citorva decenii precedînd Revoluția franceză, prin examinarea testamentelor unui eșantion masiv de reprezentanți ai claselor mijlocii. De unde la începutul secolului al XVIII-lea legatele în favoarea bisericii erau frecvente și substanțiale, numărul și importanța lor au descrescut vertiginos pe măsură ce se apropia de 1789. Iată un bun exemplu de „comportament semnificativ” omis.

Distingem două asemenea cazuri de „comportament semnificativ omis”:

a) Valorile acceptate în afara mediului lor omogen sincron: cazurile Büchner, La Fontaine, Kafka, de exemplu. Sînt valori sincrone, redundante, cu posteritatea lor; ele reprezintă ceea ce psihologii numesc o „supraadaptare a artistului” (mai curînd a operei, am zice noi) la societate. La o societate ulterioară, căci din perspectiva contemporaneității lor ele apăreau drept simple indicii de dezintegrare socială. Spre deosebire de structurile semnificative citate de Goldmann (Pascal, Racine, jansenismul în societatea lui Louis XIII și Louis XIV), acestea se află într-o relație extrem de indirectă cu afirmațiile, cu partea vizibilă și mărturisită a mediului sociopsihocultural al timpului lor. Iar pe de altă parte, ele posedă o referență care nu-și va găscuadevarat referențul decât ulterior. E aici o dialectică a trecerii de la excepțional la tipic: la vremea scrierii „Procesului” trebuia să fie dotat cu o sensibilitate maladivă pentru a putea simți ca dl. K. după două-trei decenii, această sensibilitate devenise de obște.

b) Nonvalorile. Sau acele criterii de configurare care patronază artele periferice ale subculturii: literatura și filmul de aventuri, melodrama în literatură, teatru și film, plastica kitsch și muzica ușoară pe de o parte, iar pe de altă parte, kitsch-ul polemic al avangardei și folclorul, astăzi, urban. Ambele cazuri sînt considerate în opinia curentă drept nonvalori, deși determinările lor sînt diametral opuse: melodrama reprezintă degenerarea paroxistică (echivalentul unei demențe senile) a unor valori acceptate. În vreme ce afișul provocator dadaist sau psihedelic reprezintă negarea polemică, violentă a acelor valori — cel puțin, ca intenție, căci altfel aceste manifestări sînt ineficiente, sterile (deci recuperabile ca valoare de către conformismul structurii sociale pe care ele o atacau, acest conformism fiind, în capacitatea sa integratoare, suma negativă a „valorilor” diversioniste ale societății de consum), fie prin inexistența redundanței, fie prin încălcarea totală a tabu-urilor. Despre integrarea subculturii s-ar putea vorbi mult. Ea poate fi dictată fie de considerente extraestetice de natură propagandistică și diversionistă (a fost cazul „stilului” psihedelic adoptat de către o mare parte a graficii — publicitare sau nu — din țările apusene), fie de considerente pur estetice: astfel, muzica ușoară este tot mai adesea considerată drept un ultim refugiu al melodicității. Anumite piese aparținînd formației „The Beatles” figurează astăzi în repertoriul unor interpreți de muzică vocală „cultă”.

E interesant felul cum epuizarea tuturor virtualităților unei structuri prin uzură conduce la același rezultat ca și negarea programatică a acelei structuri. Una din contradicțiile artei constă în aceea că procedeele sale se perfecționează continuu pînă la momentul capodoperei (uneori al unei singure capodopere!), după care ele sînt progresiv abandonate subculturii. A le utiliza în continuare nu înseamnă decât manierism. Inconvenientul situației descrise constă în aceea că receptarea generală are loc întotdeauna mult după momentul capodoperei. Receptorul se instalează confortabil într-o valoare omologată ca perenă — or ea nu este omologată decât după ce a devenit inactuală. Cine vizează Eternitatea se gîndește de fapt la trecut.

DAN WEIL

LYCEUM

Prezentăm cititorilor câteva din creațiile cercului literar al Liceului industrial nr. 8. Cercul, îndrumat îndeaproape de profesorul Eugen Barbeș, își propune cultivarea gustului estetic al elevilor iubitori de literatură și familiarizarea cu spiritul literaturii contemporane. (M.B.)

Ninge

Viltoare albă
Pămînt alb.
Caisul se scutură
Petalele una cite una
Se rotesc.
Un an a trecut, alt an și încă unul
Viltoare albă.
Pămînt alb.
Caisul stă sortit morții,
Anii l-au părăsit.
E o creangă uscată,
Alți caiși vor înflori.

HANELORE KELLER

Copacul

Există pe lume, pe undeva,
Un copac cu frunze roz
Dimineața înfloreste, în amiezi rodește...

Noaptea copacul se transformă
Devenind o făptură hieratică,
Cu crengile albe și reci...

Furii nevăzute se năpustesc
Cu puteri nebănuite și umplu copacul,
De siuge și răni...

Iar odată cu soarele
Copacul cu frunze roz
Dimineața înfloreste, în amiezi rodește.

FLORICA BORA

Copilărie

Un copil ducea
pe stradă o păpușă,
o ținea de mîna și-i șoptea
să nu-i fie frică
de oameni,
de noapte...
că el știe drumul —
drumul lor.
Ei merg spre lumină
și spre viitor,
cu pași mărunți,
de copil,
de păpușă...
Acolo va fi cald,
va fi cald ca-n odaia bunicii
cînd îi povestea
despre bunicul lui,
despre avioane și război...
Copilul strîngea
și mai tare mîna de postav
a păpușii...
A început apoi să plouă
iar ploaia era lacrimă.

DOINA CRACIUN

MUGURI

ÎN LUMINĂ

Placheta de versuri și proză editată de Consiliul județean Timiș al Organizației pionierilor este „un vibrant omagiu adus de pionierii timișeni Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român”.

Un ram de muguri imbocociți în soare — pionieri în lumină. Gînduri curate scrise de-a dreptul cu colțul inimii, priviri îndreptate înspre miine, chezașe viitorului și viselor îndrăznețe, iată ce cuprinde în cele 60 de pagini ale sale cartea de citire scrisă de însăși cei ce se înobilează cu tainele cuvintului. O carte de citire, de vibrație pură de limpezimea zîmbetului fraged al celor mai tineri condeieri timișeni, o carte a iubirii sincere de cutezători ce bat cu aripa la fereastra cuvintului frumos.

Și dacă ne gîndim că toți cei douăzeci și patru de copii talentați poartă lauri pe frunte, ei fiind frunții concursului, lor literar, și macii cravatelor cu tricolor le îmbujorează obrajii cînd rostesc cuvintele dragostei lor grave, emoția ni se transmite instantaneu din gîndul lor în gîndul nostru. „Patrie, izvor neseecat de culori, / Vin și gust din fagurii tăi lumină / Inima mea te cîntă deseori / Veșnic de dragoste plină. / Patrie, mamă tină și trează, / Cu riuri de lanuri muiate în rouă / Soarele-ți sărută prin orice rază / Fruntea, cuib de legendă și dragoste nouă”. (Adela Faur, clasa a VII-a, Șc. gen. nr. 6 Timișoara). Flori, lumină, imense revărsări de culoare, bucurie nereținută, copilărie fericită, intră în versul caligrafic armonios unite de un liant unic, vîntul cu clinchet de ghiocel al primăverii. Citind compunerile acestea aparent școlărești, de nota zece, te simți transbordat în viitor cînd mugurii se vor mindri cu floarea mărșă deschisă în bătaia razelor de soare.

„În seva pămîntului mamă / În mijlocul luminii ce mîngie piscurile munților mei / Mă pregătesc să devin comunist / În scînteia gîndului meu de tinăr // În adevărul și puritatea cugetului meu / Mă pregătesc să devin comunist / Pătrunzînd în mijlocul de cunoaștere al cărților / Zburînd din continent în continent // Mă pregătesc să devin comunist / Slăvind-mi patria, purtîndu-mi cravata ca focul / Punîndu-mi viața și cugetul pe tricolor / Mă pregătesc să devin om între oameni”. (Lucian Rista, clasa a VIII-a, Șc. gen. nr. 19 Timișoara).

Copiii, români, maghiari, germani și sirbi cîntă sublim pămîntul de eroi, de belșug, de tinerete, glia strămoșească, viitorul ei de aur. „Ni-s anii aprig zbor spre împliniri / Și generații înălțăm spre stele / Columnă spre fapte și iubire / Sub unduirea calmelor drapelor”. (Cornel Crișan, Șc. gen. nr. 21 Timișoara).

Aceleași teme majore ale gîndului pionieresc inaripat le regăsim și în proza speranțelor cuvintului meșteșugit care are în ea măreția celei mai firești sincerități.

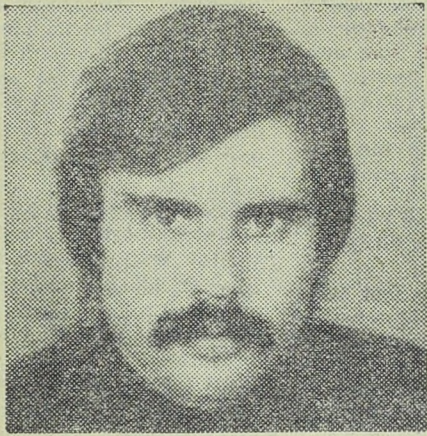
„Poate că n-am ști să plîngem dacă n-am fi plămădiți din țărîna arsă de lacrimi. Poate că n-am fi oameni, dacă n-am cunoaște strigătul de durere al chipului cioplit în singe dac și roman. Poate că n-am ști să iubim dacă dragostea de viață n-ar fi freamăt pe buzele trecutului...” (Ingrid Holacsek, clasa a VIII-a, Liceul Făget).

Ce dovedește candid această carte de citire? Că pionierii știu să iubească și că iubesc cu adevărat. Iubesc învățătura și munca, patria-mamă bună și luminoasă, partidul ale cărui vlăstare vrednice sînt, trecutul glorios, prezentul fericit și viitorul la care visează și pentru care vor crește așa cum secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îi îndeamnă să crească, demni continuatori ai generațiilor de azi.

Și mai dovedește recunoștința fierbinte a copiilor pentru grija părintească a partidului ce face din copilăria lor un anotimp de basm, dar și o minunată școală a dragostei de muncă, de adevăr, de frumos, de înalt.

Excelsior! dar acestor copii gingași ce cîntă frumos.

MARCEL SAMANȚA

„Am venit în țara lui Gruia...”

„Albul zăpezii are o putere mirifică, îți aduce în suflet generozitatea copilăriei, intensifică omenia, dragostea și înțelegerea” — imi spune SELIM MAHMOUD HALLAK (LIBAN), anul III Medicină generală, venit din Baalbeck să studieze la Timișoara, venit să descopere știința oamenilor ce au curățenia zăpezii în suflet și veșminte.

A studiat doi ani de zile psihologia, în Liban, apoi, a beneficiat de una din cele cinci burse oferite de statul român statului libanez. De ce și-a îndreptat pașii spre România? Din dorința de a cunoaște oamenii. Handbaliștii români — campioni mondiali — i-au stîrnit curiozitatea handbalistului Selim. A citit câteva cărți în limba franceză despre oamenii și obiceiurile de aici. Acum i s-a oferit ocazia să-i cunoască îndeaproape. Studiul limbii române l-a început la Craiova. A venit în „orașul florilor”, pe care-l cunoscuse din ilustrații, ca să devină medic. Nu a renunțat la pasiunea sa mai veche, handbalul, și nici la muzică. Este vicepreședintele comisiei sport-turism și joacă handbal în echipa institutului. „Medicina de aici, imi oferă o bază teoretică solidă, laboratoare bine dotate. Practica în spitale, sub atenta observație a cadrelor medicale apropiate de noi, ne oferă contactul direct cu meseria de medic. Nume ca al rectorului Gavrilescu, ale prorectorului Băcanu sînt nume dragi studenților mediciniști”.

„România este o țară foarte frumoasă. Clima e plăcută. Mai e frig ca la noi, dar nu atât cît imi inchipușem eu venind la 16 septembrie, cu paltonul pe mine. Obiceiurile sînt frumoase. „Saleki”, dansul nostru național se aseamănă prin grație și virtuozitate se dansurile voastre populare. Am cunoscut întreaga țară. Am fost și la munte și la mare; peste tot, însă, am dat de oameni ospitalieri, generoși”.

Ce-și dorește pentru viitor? Să devină un medic foarte bun. Ce va regreta cînd va pleca din România? Totul, dar mai ales oamenii...

MONICA MILVOI

PUNK ROCK

Puțini sînt aceia care să nu fi auzit cîte ceva despre acest curent, ce încearcă să se impună tot mai mult în lumea muzicală occidentală și cu precădere în Anglia.

Iată o scurtă prezentare a unuia din cele mai reprezentative grupuri punk, „Sex Pistols”, considerat ultimul grup al anilor '70.

„Patru infractori răi, perversi, violenți și prost educați — cum îi denumește o publicație italiană —, încearcă să revendice anarhia și haosul în bătrîna Anglie, încălcînd orice tradiție, purtînd în ei, contrar calmului specific acestel țări, o agresivitate și o forță subversivă suficiente pentru a sări peste ordinea politică și morală în vigoare”.

Produs în timpul crizei economice din Anglia, „Sex Pistols”, concretizează și exprimă disperarea unei generații nefreczătoare în viitor: „Fără viitor”, „Fără prieteni”, „Anarhie în Marea Britanie”, „Vreau să fiu eu însumi” sînt titlurile citorva din creațiile anarhiste și distructive ale acestui grup.

Prea sobra Anglie i-a cunoscut pe cei patru întii separat. Blitz — lacrimă și singe, apoi repede pe Who, Stones și Pretty Things fără a-și pierde calmul și demnitatea. Dar acum totul a întrecut orice măsură. „Sex Pistols” cu aluziile lor politico-subversive și comportamentul lor violent sînt la periferia societății.

Autoritățile au rămas impasibile, crezînd că cei patru vor fi absorbiți de rock-ul care oferea garanții culturale. Dar ce fac de fapt acești băieți? Își urlă disprețul, scîrba, vomită și se tăvălesc printre cioburile de sticlă aflate pe scenă, scupă asupra spectatorilor (în majoritate adolescenți), mergînd pînă acolo încît au insultat-o pe regină într-un show televizat, fapt care i-a făcut să apară pe prima pagină a tuturor cotidianelor engleze. Iată expresia unei generații aflată în plină criză de personalitate, aflată în angrenajul unei crize a civilizației.

Muzica lor foarte violentă semnifică ceea ce simt ei de fapt. Ea a făcut însă foarte repede prozeliți; astfel au apărut, într-un timp foarte scurt, o serie de alte grupuri punk, precum: Clash, Subway Sect, Hot Rods, Strangers, etc.

Iată cîteva cuvinte din hit-ul la modă punk, intitulat „Anarchy in the U.K.”: „sînt un anticrist”, „sînt un anarhist”, „nu știu ce vreau”, „dar știu ce voi fi”.

Liderul grupului, John Rotten (John cel Putred), cu mîna dreaptă galbenă de tutun, urechile jechoase, dinții verzi de nespălare și tunsoare scurtă (elemente nelipsite la un punk-ist) este noul cîntăreț al generației noastre, sau cel puțin așa pretinde. Malcom Mc Laren, managerul grupului, este adeptul dictonului: „Pentru a construi, e nevoie întii de distrugere”.

VAL E. STROESCU

Ce face Mircea Baniciu?

O întrebare pe care mulți ne-am pus-o, la care am primit și un răspuns parțial (totodată și o surpriză) în cadrul programului TV de revelion, în care Mircea Baniciu a apărut interpretînd propria compoziție „Dacă ai ghiță”. Aceasta împreună cu alte piese proprii, ca: „Hanul ulciorului neseecat”, „La seceriș”, „Cu marea”, au fost transmise și de către posturile noastre de radio. Noile compoziții rămîn în stilul pieselor „Andri Popa”, „Mugur de fluier”, „Mica țiganiadă”; doar tematica este mai variată, apare lirica de dragoste, iar majoritatea pieselor sînt scrise pe texte proprii.

În actuala postură de compozitor și interpret al propriilor compoziții, Mircea

Baniciu privește actul muzical ca un lucru foarte serios, căuțînd să depășească faza unui simplu cîntăreț sau membru de formație, apropiînd muzica folk și rock de genul simfonic, folosînd mai mulți instrumentiști (acei anonimi ai studiourilor de înregistrare) și orchestrații bogate. În acest sens Mircea Baniciu a apelat la Adrian Enescu, muzician receptiv la idei, bun orchestrator și interpret, dar și sonorizator. Dintre primele roade ale acestei colaborări, alături de unele piese amintite la început se mai numără și muzica filmului „Septembrie”, la care Mircea Baniciu a participat ca solist-vocal. Amintind și de alte compoziții ca: „Jocul dimineții”, „Vouă...”, „Cu tine-n gînd”, „Către” și altele aflate în diferite faze de lucru vom întregi imaginea repertoriului actual a lui Mircea Baniciu.

Cum e și firesc există și proiecte. Astfel în luna februarie a întreprins un turneu de o lună cu ARIA, alături de formația „Mondial” și alți instrumentiști, colaboratori cu ATM-ul, și primordiale înregistrările radio-TV, cit și un disc Electrecord. Dacă acesta va fi unul mic pe 45 de turații sau un LP, ori data cînd vor începe înregistrările, noi vă vom ține la curent în numerele viitoare ale revistei.

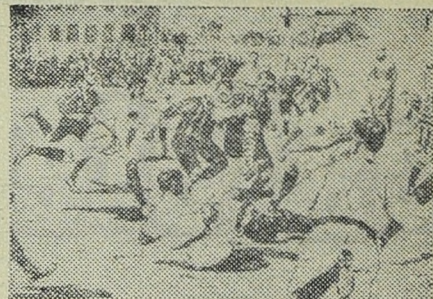
IOAN BACALETE

ÎNȚELEPCIUNEA STRĂZII (6)

Cum îți așterni, așa vei dormi (proverb).

SPORT

Poli — luptă pentru noi!*

Se vehiculează, tot mai mult, ideea reorganizării faimoasei galerii studențești a echipei Politehnica Timișoara. Ultimele confruntări ale echipei au adus, din partea spectatorilor, manifestări nedemne de cei care, cu câțiva ani în urmă erau liderii autoritari ai trofeului Petschov-schi. Ne propunem să analizăm un aspect, deloc neglijabil, cel al repertoriului galeriei. Ceea ce au găsit „teribilii suporterii“ ca suport al simpatiei lor față de acei pe care îi aplaudă, pe ploaie și pe vânt, este, din păcate o mostră de ceea ce nu înseamnă text literar, amintind prin „valoarea“ lor de unele texte de muzică ușoară, mult comentate de rubricile de umor ale unor reviste centrale.

(Considerațiile pe care le vom face au ca suport textele citorva cîntece intrate de mult în repertoriul tradițional al galeriei studențești).

Spectatorii încep demonstrația de simpatie declarînd că pe stadion sînt în corpore, toți „elevii și studenții“, care „stau și cîntă“ pentru echipa lor dragă: „În tribune, în tribune/ Noi vom sta, noi vom sta/ (bis) Și pe Poli, și pe Poli-o/ Vom cînta, vom cînta“. Această declarație este însoțită de ridicarea steagului „în zare“, căci pe teren apare echipa favorită. Din acest moment nu mai există nici o îndoială asupra comportării viitoare: „Și cînd Poli, și cînd Poli/ Va juca, va juca/ Un meci frumos întotdeauna/ Vom vedea, vom vedea“. În tot acest timp se mai cîntă și teribilul îndemn la luptă: „Iupi, ai-ai, iupi, lupi ai/ Iupi, ai-ai, iupi, iupi ai“ (desigur cu tradiționalul bis). Melodia se intitulază „OLE!“ și se pare că după acest cîntec jucătorii se infurie de mama focului și se reped asupra adversarului.

Semn al prețurii față de cei care apără culorile preferate, spectatorii au zămislit alte două cîntece cu texte de o incontestabilă valoare: „Echipa mea“. Evident, dorul fiecărui amator de fotbal din orașul de pe Bega este de a-și vedea favoriții victorioși. Legătura este însă mult mai complexă: „Uite-așa m-aduce dorul/ Să-mi văd echipa și gazonul“. Acest dor are, desigur, originea în sentimentul de încredere în echipă, care nu poate juca decît bine, aceasta fiind, de altfel, condiția sinequa-non a atașării ei de sufletul larg al spectatorului: „Vreau s-o văd acum cum joacă/ Și echipa cum atacă“ — iată secretul marilor performanțe. Cea mai bună apărare este atacul, spun și marii specialiști, deci: „Cînd pe stînga, cînd pe dreapta/ Poli asaltează poarta“. Iureșul atacurilor îi înflăcărează pe suporterii și glasul lor îi poartă pe jucători spre izbînzii nemaipomenite: „Poli mergi tot înainte/ Pe adversari să-i înveți minte/ Vreau să văd mai multe goluri/ Să spargă tabela-n cioburi“ (Unde duce dragostea față de cei dragi?).

Toate acestea se desfășoară pe un fundal în care „Steagul nostru“ (titlul celui de-al doilea cîntec), filiiie în vînt. Am vrea să spunem cîteva cuvinte și despre acest steag, care este desigur un steag aparte. Sub faldurile lui se reunesc „elevii și studenții (care țin cu fotbalul și studentii)“. Acolo „sus la galerie“, unde este multă lume, sînt sepeuțe și fulare/ Numai Poli

le mai are“. (Cred că suporterii din celelalte orașe au motive pentru ce să ne invidieze!). Oricum, „steagul nostru-i bicolor“, căci, evident se subînțelege că e vorba de alb-violet și nu alb-roșu.

Un alt cîntec care încălzește galeria și în care deslușim sentimentul, profundul sentiment, față de echipa favorită și față de orașul în care ea își desfășoară activitatea este: „POLI și TIMIȘOARA“ — cîntat pe o melodie maramureșeană, în ritm de tobă. Toată esența cîntecului este următoarea: „Joacă Poli luptînd“ (repetat de 3 ori) și „Te susținem cîntînd“ repetat de două ori). Este evidentă disproporția, sesizată și de jucători. Toate celelalte îndemnuri sînt anulate: „Trage Poli la poartă“ (de trei ori), „Să vină golul odată“ (de două ori) sau „Luptă Poli cu noi“ (noi zicem cu adversarii — de trei ori), „Noi cîntăm pentru voi“ (de două ori). În aceste condiții finalul nu-și mai are rost: „Să știe lumea de noi/ C-am cîntat pentru voi“ sau „Să vină Capitala/ Să vadă Timișoara“.

Sesizînd anumite carențe ale echipei, publicul, în care fiecare spectator e și un antrenor, dă sfaturi adecvate, în cîntecul „Hai Poli la joc!“ Cîntecul începe cu pregătirea morală a jucătorilor care aud în tribune: „Una-i Poli-n Timișoara“ (exact!), „Una-i Poli-n toată țara...“ (Să nu ne audă ieșenii...) sau „Poli joacă bine/ Noi sîntem din nou cu tine/ Sîntem tot mereu/ La bine și la rău...“. Este sesizat momentul de slăbiciune al echipei: „Hai echipa mea/ Hai și joacă, nu mai sta...“ Urmează însă și clipa de slăbiciune a galeriei: „Hai studenți din toată grupa/ Să ne întîlnim cu trupa“. Apoi sfaturile abundă: „Poli ieși din apărare/ Poli ieși din tatonare/ Hai Poli la joc/ Nu mai sta pe loc“. Acelea îndemnuri le găsim și în cîntecul „Galeria e cu voi“ în care li se mai recomandă: „Nu lăsați balonul să vă scape/ Atacați și să vedem un gol/ ... Spre poarta lor înaintați cu toții/ Nu trimiteți mingea înapoi/ Nu lăsați să tragă soarta sortii...“

Am lăsat, intenționat, la urmă, „Cîntecul lui Poli“ în care declarația de dragoste este șocantă: „Cu jucătorii noștri-n frunte/ Noi țara o vom colinda, colinda/ În vâi, pe dealuri și oriunde/ Noi vom cînta și steagul îl vom ridica“ Se presupune că autorul anonim nu s-a gîndit, desigur, la tribunele stadionului.

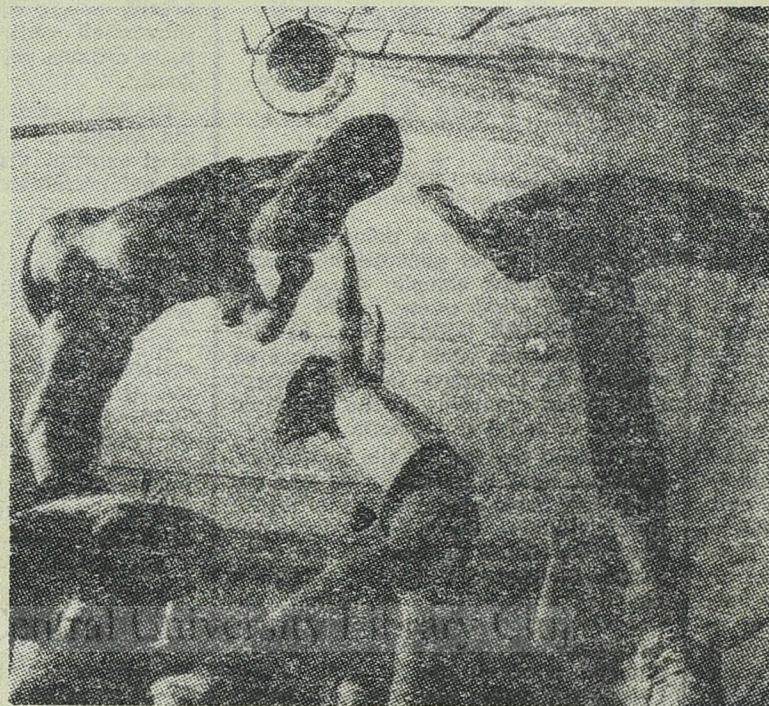
Încheiem aici scurta trecere în revistă a celor mai reprezentative creații ale geniului literar al tribunelor, același geniu care ne-a lăsat și expresii de forma: „jos arbitru... porcu... chioru...“ sau „pe ei... rupeți-le picioarele... scoateți-le ochii...“ cu regretul că dragostea față de sport găsește și forme deloc recomandate de exprimare.

Considerăm că „valoarea“ literară a acestor cîntece (care se cîntă și pe alte stadioane ale țării, unde joacă echipa îndrăgită) nu este la înălțimea unor foști cîștigători ai unui trofeu prestigios, nu reprezintă potențialul creator al studenților suporterii. Facem o provocare: Cine ridică mînușa îmbunătă-

tirii calității acestor texte și a creării unui imn al formației? Așteptăm primele producții cu speranța că în curînd vom auzi un altfel de folclor sportiv, de o calitate superioară și reprezentativ pentru atenția și încrederea cu care este înconjurată echipa de marea masă a studenților.

Poli, luptă pentru noi!
SPECTATOR

* Aceste rînduri au fost scrise în urma primirii la redacție a unor variante de texte de cîntece pentru galeria studențească. Am dori ca doar pe cele mai bune să le auzim pe stadionul timișorean!

Pledoarie pentru frumusețea sportului.

Pregătiri, pregătiri...

Interesați de stadiul în care se găsește pregătirea sportivilor-studenți din Centrul Universitar Timișoara în vederea reluării activității competiționale din noul sezon, am efectuat zilele trecute un sondaj, la cele trei cluburi sportive studențești din orașul nostru: Politehnica, Universitatea și Medicina.

● Primul popas l-am făcut la C.S. Politehnica, unde am fost primit de tov. prof. Bucur. Cu o amabilitate rar întîlnită, dumnealui mi-a pus la dispoziție toate informațiile de care aveam nevoie.

Iată o prezentare a activității de pregătire, pe ramuri sportive, ce se desfășoară din plin la „Poli“ Echipa de volei, după ce a trecut cu rezultate de „foarte bine“ normele de control, se pregătește din 16 ianuarie în Timișoara pînă la reluarea campionatului divizionar A, sub directa supraveghere a prof. Bodescu. Handbaliștii, conduși de antrenorul Constantin Jude și asistentul său Francisc Demian efectuează antrenamente de sală în Timișoara pînă în aprilie, lună în care se reia campionatul diviziei A la handbal. După ce s-a pregătit intens la munte, echipa de scri-mă a intrat în competiție, participînd la prima etapă a div. B. Avînd o comportare foarte bună a cîștigat toate meciurile la floretă. Echipa este condusă de asistentul Chiș. Pînă la 15 februarie, cînd vor ieși „afară“, canotorii fac antrenamente în

sală și la baciurile de iarnă. Alpinistii lectorului Radoslav se pregătesc intens pentru etapa I-a, efectuînd antrenamente speciale în sală și aer liber.

Deși peisajul montan lipsește, pregătirile decurg normal, într-o deplină notă de seriozitate.

Potrivit planului centralizat existent pe secții și ramuri, majoritatea sportivilor nu au considerat vacanța de iarnă ca o „pauză“, ci s-au pregătit intens, efectuînd zilnic două, trei antrenamente pentru a corespunde cerințelor actuale ale „modului de pregătire olimpic“, ceea ce înseamnă un mare volum de efort. „La club — mi-a

După ce am constatat, că sportivii din Centrul nostru universitar se pregătesc, într-adevăr, cu toată seriozitatea, în vederea noului sezon competițional, am aruncat o privire asupra bazelor sportive existente, pentru a vedea și condițiile în care se desfășoară aceste antrenamente și în special cele ce se desfășoară în aer liber.

Nu am fost de loc satisfăcut de starea critică, în care se găsește multe din spațiile destinate antrenamentelor și jocurilor sportive, și în special cele care aparțin de Baza 1 a C.S. Politehnica, aflată în incinta Facultăților de mecanică și electro-

tehnică. Am cerut atunci lămuriri și ele mi-au fost acordate de administratorul bazei mai sus numite, tov. Lușca Eugen și de vicepreședintele Clubului Sportiv Universitatea.

Din discuțiile purtate am desprins ideea că preocupare există totuși, dar lipsește sprijinul forurilor de resort. Astfel că sportivii, al căror număr este tot mai mare, crescînd invers proporțional cu spațiile destinate antrenamentelor, au condiții de antrenament tot mai vitrege.

Trecută în schema de sistematizare, Baza nr. 1 a Politehnicii este redusă tot mai mult de noile construcții, urmînd să dispară definitiv, odată cu construirea noului sediu al Facultății de construcții. Lipsită deja de două terenuri importante, cel de handbal și cel de fotbal, toată activitatea sportivă se desfășoară pe terenul mare de fotbal, care arată de a dreptul jalnic, înfățișare motivată de tov. Lușca care îmi spunea că pentru recuperarea și gazonarea acestuia este nevoie de întreruperea activității pe ani de zile. Dar acest lucru este imposibil deoarece de dimineață pînă seara aici e un adevărat perpetuum-mobile.

Tot aici își desfășoară activitatea și rugbiștii de la Universitate, care deși au primit un teren al lor, în zona Stadion, nu pot beneficia de el lipsind vestiarele, grupurile sanitare, etc. Dar nici aici, la Baza nr. 1, condițiile igienico-sanitare, nu sînt din cele mai bune. Este destul de greu de crezut că o echipă cum este cea a Universității, după o activitate de peste două decenii în divizia A și fostă campioană, să beneficieze de niște condiții mult prea modeste pentru valoarea ei.

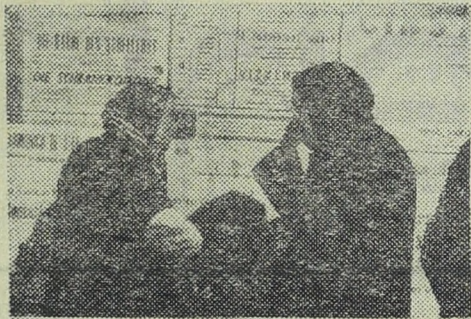
Speranțe, pentru condiții de antrenament mai bune, se pun în Complexul Sportiv ce se construiește în zona Stadion, prevăzută cu numeroase terenuri, pentru toate disciplinele sportive, cu o sală de sport — aflată pe punctul de a fi terminată — și probabil o sală poli-valentă.

Mulți din sportivii, celor două cluburi, Politehnica și Universitatea, își desfășoară antrenamentele pe terenuri închiriate de la alte cluburi sportive din oraș, așa cum este și cazul handbaliștilor de la „Poli“.

Încheiem aici aceste considerații cu speranța că toate lipsurile de care „beneficiază“ sportivii din Centrul nostru universitar, vor fi îndepărtate într-un timp foarte scurt. Ne bucurăm, în același timp, că aceste lipsuri nu-i descurajează și că își dau silința să obțină rezultate, tot mai frumoase și mai convingătoare, pentru ridicarea prestigiului, tot mai mare, de care se bucură sportul timișorean.

VAL. E. STROESCU

**Moduri
și
mode**

Vorbe din bătrâni

Noua rubrică va cuprinde două mari orientări: „BUNA CUVINȚA (Cum să se poarte omul în toate ocaziile vieții)” și „SECRETUL STILULUI” sau „Sfaturi asupra felului de a scrie mai marilor și mai micilor noștri și în toate împrejurările vieții și modele de epistolă desăvârșite”. Ea este realizată cu ajutorul Alinei G., autoarea cărților de mai jos, apărute în Editura Librăriei „Universala” Alcalay & Comp, Calea Victoriei no. 27, 1926.

PRIMUL SFAT

Motto :

„La politesse est à l'esprit
Ce que la bonté du cœur elle est la
douce image” (Voltaire)

„Politețea, — putem zice buna cuvință, — s'a născut din însăși inclinările și trebuințele fiecăruia și pentru buna armonie a tuturor. Precum într-o mașină, un șurub stricat împiedică buna-i funcționare, — tot așa în societate, care nu-i decât o mașină mai complexă, trebuie ca toate organele sale, — adică oamenii, — să fie într-o perfectă armonie de mișcări, pentru a nu se aduce nici o zdruncinare bunului mers al lucrurilor. Acest rezultat nu se obține decât prin poleirea și ajustarea tuturor după anumite reguli și trebuinți.

Cu drept cuvânt a zis un filozof: „Dacă n'ar fi politețea, sau buna cuvință oamenii n'ar veni în contact decât pentru a se lua de păr”, iar altul zice „Buna cuvință e floarea omenirii”. Numai studiind bine regulile bune-cuviințe omul ajunge la acest ideal care se numește „arta de a face ca toată lumea să fie mulțumită de noi și să fie încântată de modul cum știm să ne purtăm în toate împrejurările vieții”. Atingerea acestui ideal îl urmărește studiul de față.”

SALUTUL

„Saluți toate persoanele pe cari le cunoști și chiar multe din cele necunoscute. Nu fii zgârcit când e vorba să saluți: salutul nici un obosește, nici nu costă bani, și-i un semn de bună creștere. Cei cari nu răspund la salut sunt neciopliți și meriți disprețul.

Salutul diferă după condițiunea persoanelor, locul unde ele se află și după poziția acelor cari sunt salutați.

La noi, în general, femeia ca și bărbatul salută inclinând capul sau bustul. Această înclinare va fi mai accentuată la bărbat decât la femeie, mai ales că tualeta acesteia îi împiedică mult mișcările. Corsetul împiedică îndoirea bustului. Din cauza aceasta, în genere salutul femeii e foarte puțin accentuat, aproape nu se vede. Deci să nu-și facă nimeni sânge rău gândindu-se că-i s'a răspuns „prea rece”. Femeile, prin natura lor, sunt foarte afabile și n'au obiceiul de a nu răspunde la saluturi. Cea mai mică aplecare a capului sau bustului lor trebuie să mulțumească pe toată lumea.”

CUM SE SALUTĂ CU PĂLĂRIA ?

„Bărbatul își ridică pălăria ca să salute. Gestul acesta e categoric și are avantajul de a fi foarte aparent. Când saluți o singură persoană trebuie să fii discret, și să nu atragi atențiunea trecătorilor, cari ar putea lua astfel pentru ei salutul. În tot cazul salutul să fie cuvințios și să nu ai aerul că saluți cu sila și plictisit. Unii au prostul obicei, când salută, să ducă numai mâna la pălărie. Gestul acesta nu-i îngăduit decât vizitului care stă pe capră.

Ridică deci bine pălăria când saluți. Nu exagera însă coborând-o până la genunchi. A trecut vremea pălărilor cu pene cu cari cavalerii din vremuri măturau pământul... Când saluți un grup de mai multe persoane, salutul tău va fi mai lung, pentru ca toți să observe gestul. Salutați fără grabă, dar nici parc'ai sta pe

gânduri.”

ALTE INDICAȚIUNI

„Intrând într-o casă, bărbatul trebuie să se incline (aplece) profund, înaintea stăpinei casei. Profund înseamnă, în cazul de față, până la înălțimea umerilor aceleia pe care o salută. Ferește-te de a saluta cu răceală. Nu te inclina niciodată ca un automat, căci vei fi ridicol. Fii natural și simplu căci nu ți se cere să ai agilități de acrobat. Numai după ce-ai salutat pe stăpâna casei, dacă e prezentă, apleacă-te către damele din casa în care ai intrat.”

ȘI TOTUȘI, CIND TREBUIE SĂ SALUȚI ?

„O persoană bine crescută nu arată niciodată că așteaptă să fie întâi salutat. Un bătrân va saluta întâi pe un tânăr când acesta e cu o femeie. Regula aceasta nu admite abateri. Dacă ai salutat pe cineva și, imediat, îl întâlnești din nou; nu-l mai saluta, afară numai dacă îi împiedici cumva circulația. Să nu saluți decât numai când simți că ești într'adevăr văzut. Când ești în doi, salută, dar nu te supăra dacă nu ți se răspunde. E mai mult ca sigur că n'ai fost văzut. Dacă după câteva clipe întâlnești din nou persoana care nu ți-a răspuns salut-o din nou. Atunci vei ști la ce trebuie să te aștepi de la politețea și simpatia acelei persoane. O femeie în stradă, întâlnind un bărbat pe care-l cunoaște, îi va arăta printr-o mișcare, că consimte să fie salutată. În nici un caz, un bărbat nu poate să se apropie de ea el se descoperă și ține pălăria în mână până femeia îi spune să se acopere. Aceasta nu trebuie să întârzie și-i va spune imediat: „Vă rog domnule acoperiți-vă”. Dacă ea nu zice nimic, domnul va sta mereu cu pălăria în mână... Într-un coridor un domn salută întotdeauna pe femeia pe care-o întâlnește, chiar dacă n-o cunoaște...”

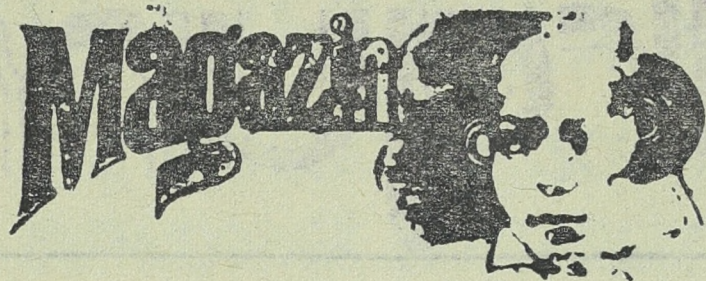
(În numărul viitor despre: reverență, stringerea mâinii, oferirea brațului, zîmbet etc, etc)

CONSIDERAȚIUNI DE ULTIMĂ ORĂ :

Justificarea acestor rinduri își găsește motivarea în faptul că deși au trecut anii, aceste indicații nu trebuie uitate. Desigur ele au de cele mai multe ori o formulare hazlie dar ascund un mare adevăr: Omul este etichetat de foarte multe ori după ceea ce arată el în societate, după felul în care se poartă, după felul în care vorbește sau scrie. Vom încerca să îmbinăm lucrurile hazlie cu cele serioase, căci vorba cîntecului: „toate-au fost la vremea lor / ceva exagerat / Anii au trecut în zbor / Și lumea le-a uitat / oho, ehe”.

Ceea ce este de reținut pentru noi, cei tineri, este că nu e bine să salutăm decât cu capul descoperit și cu mișcări din cap sau din bust. Pentru aceasta nu vă sugerăm să faceți exerciții prea dese că s-ar putea să rămineți cu capul plecat sau cu spina rea doindă, fapte ce nu sint demne de conduita unui tânăr din zilele noastre. Dacă nu aveți încă pălării nu scăpați ocazia să vizitați unul din magazinele de specialitate. Altfel bunica și ai ei vor putea să spună, pe drept cuvînt, că sînteți necrescuți. Salutați cînd aveți pălărie pe toți pe care i-ați întîlnit vreodată chiar dacă această plăcere ați avut-o în inghesuala de la troleibuzul 12, încercați să vă reglați înălțimea după talia celui din fața dumneavoastră, preferați să salutați baschetbaliștele, iar cînd îi întîlnești amicii la ieșirea de la meciurile lui POLI rezervați o oră ca să stai cu pălăria în mină. Să fii mulțumit dacă o femeie își pleacă puțin bustul, gîndește-te ce rigide sint astăzi corsetele.

ALCALAY jr.

SE POATE TRĂI FĂRĂ... ȚIGĂRI?

Datele a numeroase studii științifice, întreprinse în special în ultimii douăzeci de ani, concordă în a demonstra că fumatul constituie unul dintre principalii factori care intervin în producerea unor boli urmate de invaliditate și chiar a pierderii vieții. Printre aceste boli se situează pe un prim plan cancerul pulmonar, cardiopatia ischemică (cu temutul ei accident care este infarctul de miocard), bronșita cronică și emfizemul pulmonar.

Prin marea număr de substanțe nocive pe care le conține și din rîndul cărora se detașează nicotina, gudroanele, oxidul de carbon și substanțele iritante — fumul de tutun exercită o multiplicitate de acțiuni care interesează firește organele respiratorii, în primul rînd, dar se adresează tuturor țesuturilor, organelor și sistemelor, afectează organismul în întregul său. Sumarea acestor acțiuni se exprimă în influența asupra duratei vieții. Cercetări științifice medicale efectuate pe un mare număr de oameni au condus la estimarea că fumatul scurtează viața, în medie, cu 4 ani și jumătate la cei care fumează pînă la 10 țigări și cu 8 ani și 4 luni la cei care fumează peste 40 de țigări pe zi.

Corelația dintre fumat și cancerul pulmonar este astăzi binecunoscută, dar trebuie subliniat că fumatul mai intervine și în producerea altor cancere. După opinia unor specialiști de mare prestigiu, riscul de îmbolnăvire este mai ridicat, pentru fumători în comparație cu nefumătorii: de 12 ori în cancerul pulmonar, de 10 ori în cancerul laringian, de 6 ori în cancerul cavității bucale și ale faringelui, de 5 ori în cancerul esofagului, de 2 ori în cancerul vezical.

Se mai apreciază că în toate cazurile de arterită obliterantă aparute „de la sine” și care duc la gangrenă și amputație, de vină este tutunul.

Consecințele asupra aparatelor respirator și cardiovascular nu sînt nici ele de neglijat. S-a demonstrat că mortalitatea prin emfizem pulmonar este de aproape 10 ori mai mare la fumători, iar riscul de a suferi un atac coronarian de 2 ori mai mare, în comparație cu nefumătorii.

Pe lîngă bolile la a căror apariție contribuie direct, fumatul afectează starea generală a organismului, ceea ce se exprimă mai ales în oboseală fizică și nervoasă, scăderea capacității de muncă, pierderea poftei de mîncare, micșorarea resurselor de vitamine din organism, diminuarea funcției sexuale.

Se mai cuvine să fie notată influența negativă a fumatului asupra evoluției sarcinii. Fumatul expune la naștere înainte de termen, cu aducerea pe lume a unui copil cu greutate sub cea normală. De aceea, femeia gravidă trebuie sfătuită nu să reducă din fumat, ci să nu se mai atingă de țigări, fără nici o abatere.

Indiferent de felul în care se preocupă de propria lui soartă, fumătorul are obligația morală de a respecta sănătatea acelora care nu fumează. Se cuvine reținut că pînă la 5 la sută din nicotină și 70 la sută din oxidul de carbon rezultat din arderea țigărilor ajung în organismul nefumătorilor siliți să respire același aer cu fumătorii. De aici decurg unele obligații de care orice om civilizată ar trebui să se achite fără șovăială, cum sînt abținerea de la fumatul în spații închise împărțite cu alți oameni, în localurile publice unde stă scris „fumatul oprit” și, bineînțeles, acasă. În special copiii nu sînt vinovați de pasiunea pentru fumat a celor mari. Organismul copiilor este mult mai sensibil la toxicele existente în fumul de tutun. În aerul respirat de copii acasă sau în oricare alt loc, nu trebuie să plutească nici măcar un atom de fum de tutun !

În formarea obiceiului de a fuma este hotărîtoare atitudinea adoptată la tinerete. Mulți tineri încep să fumeze pentru

a-și imita părinții sau cunoscuții adulți, pentru a avea un aer „bărbătesc”, pentru a afișa o maturitate la care însă n-au ajuns, pentru a-și uimi colegii, pentru a-și demonstra independența, din curiozitate, pentru a gusta din „plăcerile” adulților.

Fetele încep să fumeze pentru a-și demonstra în mod ostentativ independența, egalitatea cu băieții.

Cînd fac acest lucru, nici unii, nici alții nu înțeleg ridicolul actului lor, măsura în care își trădează lipsa de maturitate, conștiința neputinței lor de a se afirma prin calități adevărate, fie datorită absenței acestor calități, fie datorită lipsei de voință.

Vor spune unii: așa demonstrez că sînt independent. Dar poți fi oare independent cînd ești în același timp robul unei obișnuințe, al unei toxicomanii ?

Vor spune alții: așa demonstrez că am personalitate. Dar și mai sigur este că adevărata personalitate o conferă inteligența și tăria de a nu-i imita pe cei care își bat joc de sănătatea lor.

În fața unui tânăr fumător care nu se află deocamdată la vîrsta cînd omul se gîndește mai serios la ce-l așteaptă sau își numără anii de trăit, sîntem tentați să-l invităm să reflecteze mai degrabă la unele interese ale lui imediate, de actualitate și să-i spunem: tinere, vrei să-ți meargă mîntea mai greu la învățatură și să iei note mai mici, preferi să te clasezi printre ultimii în sport, dorești să-ți miroase mereu gura și să fii neplăcut celor cu care stai de vorbă ? Atunci fumează !

Fumătorii adulți ar face bine, la rîndul lor să reflecteze la unele lucruri.

Astfel, din moment ce numeroase studii medicale concordă în a stabili diferențe semnificative ale efectelor fumatului în raport cu maniera de a fuma, se poate afirma că unele măsuri de corectare în acest sens pot avea o anumită valoare, firește departe de a egala în valoare suprimarea totală a țigărilor.

Deci, iată cîteva recomandări pentru fumători: aplicarea unei reduceri la rația zilnică, menținută consecvent, aspirarea fumului mai rar și mai puțin adînc, evitarea utilizării celei de a doua jumătăți a țigării știut fiind că oxidul de carbon și nicotina se află într-o concentrație de două ori mai ridicată în ultimul fum decât în primul, scoaterea țigării din gură între două fumuri, evitarea fumatului în timpul nopții, suprimarea primei țigări fumate dimineața, pe nemîncate, preferința pentru țigările cu filtru, urmărirea reacțiilor organismului și acordarea unei atenții speciale semnelor de intoxicație, care avertizează asupra faptului că organismul tolerează din ce în ce mai greu fumul de tutun (dureri de cap și în globii oculari, greață, sughiț și transpirații reci, mai ales seara).

Bineînțeles, abandonarea fumatului este soluția ideală. E adevărat, cîteodată e greu de renunțat la țigări mai ales cînd voința nu-i în stare să ajute... Numai cine s-a lăsat de fumat poate să cunoască fericirea de a nu mai fi sclavul țigării, de a se elibera de neplăcerile și suferințele provocate de tutun, de a vedea cum muncește mai ușor, este mai bine dispus și are mai mult spor în tot ceea ce face.

Dacă se va gîndi mai profund și mai ales dacă va ieși victorios împotriva oricăror forțe care să-l tragă înapoi la fumat. Postul fumător se va convinge cu bucurie că fără țigări viața e mai frumoasă, costă mai ieftin și... durează mai mult !

Dr. PETRE MANCIU
secretar al comisiei județene de
Cruce Roșie Timiș

Argument

„Știința singură nu va reuși niciodată să câștige un capăt al ei naște primejdii”. Cuvintele aparțin unui mare artist român și, chiar dacă nu spun totul, ele cuprind o mare doză de adevăr ce se confirmă prin istoria trăită a acestui secol.

Mai mult chiar, în acest secol cînd totul a devenit posibil, ele conduc către grave constatări și nasc temeri serioase referitoare la anii și la generațiile care vor urma.

Acum cînd o misiune spațială Pămînt - Lună - retur durează cam tot atît cît ar fi durat, cu o sută și cincizeci de ani în urmă, o călătorie București - Bistrița - dus, acum cînd omul a ajuns să stăpînească tainele cele mai profunde ale naturii, acum cînd știința și înaltul grad de civilizație înlesnesc totul, de la crearea mediilor artificiale de viață și pînă la - să-i spunem - cele mai aberante invenții (cum ar fi dispozitivul computerizat de încheiat și ștețurile la pantofi), așadar, în acest deceniu cînd a fost dobîndit tot ceea ce ar fi fost de neconceput nu mai departe de acum un veac, afirmațiile de mai sus ar părea a fi plăsmuri ridicole, nedemne de luat în seamă.

Din păcate, cele ce s-au spus sînt veridice și știm cu toții acest lucru. Niciodată, pînă în acest secol și-ntr-ale sale ultime decade, omul nu a avut posibilitatea de a-și stăpîni și dirija propria sa evoluție, dar în aceeași măsură, niciodată pînă acum, nu a planat deasupra lui, atît de grav și de amenințător, spectrul autodistrugerii.

Știința s-a „încordat” enorm în ultimele trei decenii. Factorul progresului și al civilizației umane a facilitat și a furnizat omului forțe destructive mai mult decît îngrijorătoare.

„Hrănită” de bugete militare astronomice, știința a devenit, după unii autori, cea de-a patra armă (după cele terestre, aeriene și navale - considerate „tradiționale”), o forță teribilă și nelocalizată, ce începe să ocupe, la nivel planetar, locul unei infaibile „arme a morții”.

An de an „rețetele” oferite de știința cercurilor militare dezvăluie noi „capodopere ale geniului”.

Date publicității și comentate pe larg de opinia publică internațională, făcînd obiectul unor amănunțite statistici, consumul anual zeci de mii de tone de hirtie, știrile privind noutățile de ultimă oră pe plan militar atrag priviri tot mai multe și mai îngrijorate, care vîd în nesăbuita înarmare o primejdie reală ce poate, în orice moment, nu numai să deterioreze relațiile internaționale ci, mai ales, să amenințe grav prin consecințe incalculabile, viitorul omenirii.

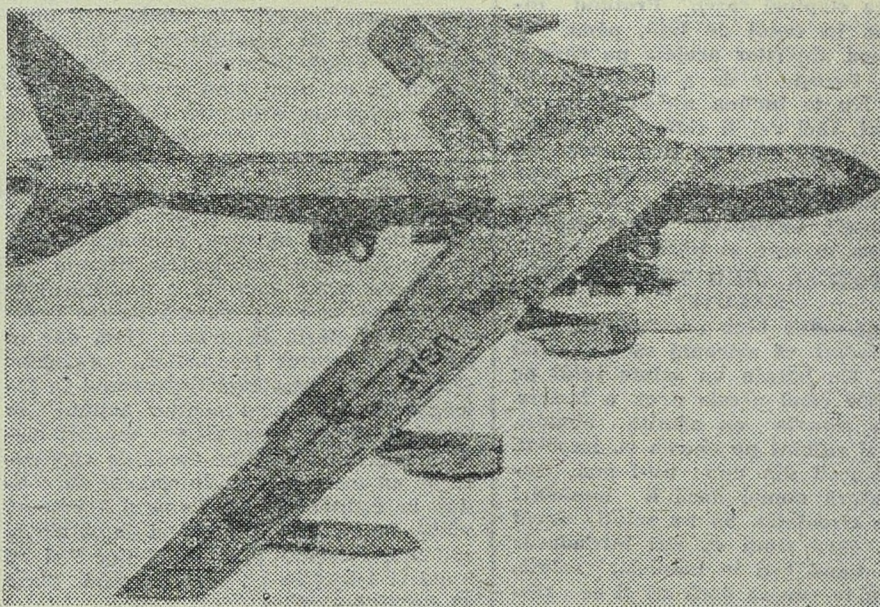
Conform statisticilor furnizate de S.I.P.R.I. (Institutul internațional de cercetări pentru pace de la Stockholm), se relevă faptul că cifra înarmărilor ar fi atins cifra incredibilă de 400 de miliarde de dolari anual și, chiar dacă ea nu coincide cu cifrele oficiale, se pare că aceasta este mai mult decît certă, dacă se consideră manevrele bugetare prin care statele „competitoare” încearcă să camufleze astfel de cheltuieli.

400.000 de oameni de știință și ingineri (adică jumătate din întregul potențial științific al omenirii!) sînt angrenați, într-un fel sau altul, în cercetarea științifică legată de cursa înarmărilor ce absoarbe anual peste 25 miliarde de dolari. Cifra în sine exprimă o certă și crudă realitate: cercetarea științifică pe plan militar „deturneză” două treimi din toate resursele pe care omenirea o alocă cercetării științifice și dezvoltării.

Doă războaie mondiale, care au costat viața a peste 50 de milioane de oameni se pare că au dovedit din plin consecințele catastrofale ale unei conflagrații în condițiile dezvoltării științifice și tehnice actuale.

Activitatea unor savanți de renume - atomiști, fizicieni, matematicieni, informaticieni - ca Fermi, Oppenheimer, Szillard, Teller, (și lista ar fi prea lungă ca s-o putem încheia în rîndurile unei întregi coloane) s-a impus ca o realitate tristă în

CURSA ÎNARMĂRILOR - O GRAVĂ PRIMEJDIE PENTRU VIITORUL OMENIRII

B. 52, „fortăreața zburătoare”, de tristă faimă a deceniului șapte. Se spune că acest gigant ar fi costat cît echivalentul greutateii sale în aur...

conștiința omenirii, dobîndind pe veci oprobiul tuturor.

Dar pe lîngă ceea ce „se poate” astăzi, pe lîngă ceea ce „poate” acum imensul și superînstruitul personal științific (și care „produce”, nu glumă!) se pare că „rivna” acelor „pionieri” sub soarele torid din Los Alamos a fost o simplă joacă de copii. Și așa a și fost dacă e să luăm în considerare, faptul că în jurul anilor 80 se va produce o cantitate de plutoniu suficientă pentru 10.000 de bombe „tip Hiroșima”. Dacă e să opunem pe „Little Boy” sau „Fat Man”, bombe de tristă faimă ale anului '45, cu coloșii de 1.000 de megatone (echivalînd cu 1 miliard tone TNT) ai anilor 80, e ca și cum am opune măciuca unui obuzier greu și, poate că, simpla comparație e departe de a fi cît de cît acceptabilă.

Căci bombe, de atunci incoace, au devenit „inteligente”, sînt inzestrate cu creiere electronice proprii, sînt ghidate prin laser, ori reacționează singure celor mai diverse situații grație „sistemului nervos propriu” hiperdezvoltat.

Fisiunea se consideră a fi depășită de multă vreme, în fața efectelor înmiite ale fuziunii termonucleare, ori al felului „curat” în care ucide bomba cu neutroni (Neutroni Warhead), ce distruge tot ce este viu pe o rază de 300 de metri lăsînd, în schimb, clădirile intacte. O rachetă balistică intercontinentală costă 2-6 milioane dolari. Este scumpă și este greoaie, chiar dacă, lansată de la 13.000 de km ea își va putea atinge ținta cu o precizie de la 300 pînă la 30 de metri. De aceea s-a oferit o variantă a ei mult mai puțin costisitoare. Este vorba de racheta „Cruise” (ALCM sau SCLM, adică „Air”, respectiv „Submarine Launched Cruise Missile”). Aceasta costă doar 500.000 dolari, este un avion-robot inspirat de racheta „V” a lui Werner von Braun, zboară la joasă altitudine (evitînd astfel ecranele radar), transportă o încărcătură nucleară echivalentă cu 10 bombe tip Hiroșima, și are o rază de acțiune de 3.000 de km.

„Entuziasmante” pentru cercurile militare imperialiste, toate aceste cuceriri stîrnesc o îngrijorare legitimă și o vie opoziție a majorității covârșitoare a locui-

torilor planetei; opinia publică mondială a devenit profund conștientă de faptul că înarmarea reprezintă mijlocul de a impune hegemonia în lume prin amenințare cu forță, o încercare de supraviețuire și eternizare a capitalismului, un mod de a stăvili procesul revoluționar din lumea contemporană.

Magnitudinea (forța destructivă) armamentului nuclear în 1975 era de 3.000.000 de ori mai mare decît în 1945.

Dacă adăugăm la toate acestea faptul că, în același interval au fost 119 războaie în întreaga lume, cu o durată totală de 350 de ani (ce s-au purtat pe teritoriile a 69 de state, cele mai multe aparținînd lumii a treia) și faptul că o conflagrație generală poate lesne porni de la deteriorarea unui conflict local, observăm imediat primejdia pentru însăși supraviețuirea speciei umane în condițiile uriașului stoc de armament nuclear al deceniului opt.

Un conflict strategic nuclear ar avea consecințe catastrofale pentru toate statele. Pericolul transformării unui război local convențional într-un conflict nuclear este în creștere, la fel ca și primejdia izbucnirii unui război nuclear dintr-un accident sau un act de iresponsabilitate.

Europa este considerată a fi la ora actuală un butoi cu pulbere. Iată, așadar, că desfășurarea de forțe nu se mai desfășoară la un capăt exotic de lume, numit Bikini sau Mururoa, ci are loc chiar aici, în inima bătrînilui continent. Concentrarea de forțe și de armament este de-a dreptul înfricoșătoare. Europa adăpostește 50% din efectivele mondiale, 70% din avioane, peste 80% din tancuri și peste 90% din mijloacele nucleare (însumînd 10.000 din cele 11.000 de încărcături existente pe glob, cu un echivalent în exploziv convențional de 700 milioane de tone TNT).

În centrul Europei, în chiar inima sa, se află un efectiv de peste 3.000.000 de oameni și peste 25.000 de tancuri.

Toate acestea reprezintă o grea povară nu numai pentru țările occidentale, confruntate în același timp cu grave probleme economice și sociale, ci și pentru întreaga omenire.

Doă treimi din populația globului suferă de subnutriție, de malnutriție, de

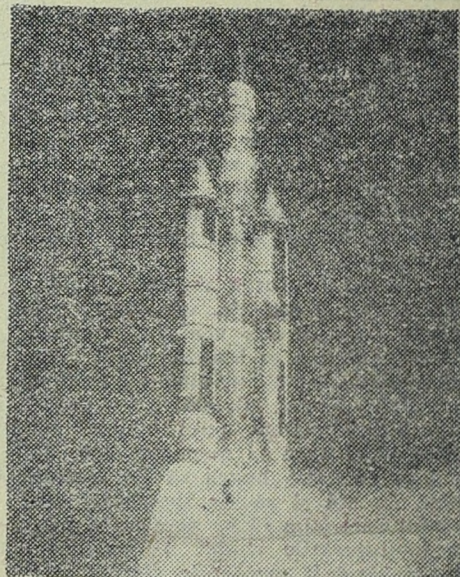
foamete. Cursa înarmărilor continuă însă într-un ritm nebunesc, continuu. Se apreciază că dacă ritmul actual se va menține, cheltuielile militare se vor dubla la fiecare 15 ani.

La scară internațională, venitul național a crescut în medie, în ultimele decenii cu 5%, în timp ce creșterea cheltuielilor militare a înregistrat un spor de 10%. În această cursă (fapt deosebit de grav) sînt angrenate și țările în curs de dezvoltare, care deturneză din bugetele lor de stat fonduri din ce în ce mai mari, necesare nevoilor lor stringente de dezvoltare, pentru achiziționare de armament.

Faptul este și mai grav cu cît el adîncește decalajul existent între țările dezvoltate economic și cele ale lumii a treia.

Peste 60.000.000 de oameni exercită în acest moment funcții legate de domeniul militar; în unele țări un soldat „costă” în medie 12.000 dolari pe an, în timp ce, pentru școlarizarea unui elev se cheltuiesc doar 220.

Intr-un singur an înarmarea reprezintă mai mult decît venitul național al tuturor țărilor Americii Latine. În comparație cu fondurile alocate bugetelor militare, fondurile acordate dezvoltării reprezintă procente infime.

„Air Forces Titan IIIC”. Cele două rachete propulsoare dezvoltă o forță ascensională de peste 1.200.000 de kgf.

Înarmarea a „înghițit” în cele trei decenii postbelice peste 6.000 miliarde dolari. Trist și revoltător dacă ne gîndim la problemele acute cu care se confruntă omenirea, la idealurile de pace, prosperitate și progres.

Și spirala aceasta continuă, într-o ascensiune drăcească într-un anacronism flagrant cu civilizația secolului 20.

★

„Ținînd seama de gravitatea situației create, de uriașa competiție militară declanșată pe plan mondial, se impune declanșarea unor măsuri hotărîte care să ducă la eliberarea popoarelor de această grea povară, ca și de spectrul unor noi războaie nimicitoare”. Aceste cuvinte, vîntele tovarășului Nicolae Ceaușescu, reprezintă o constantă a politicii externe a partidului și statului nostru, un deziderat acut pentru soluționarea problemelor lumii contemporane și instaurarea unei noi ordini politice și economice internaționale, al unui climat de pace și bunăstare.

Politica externă activă a secretarului general al Partidului Comunist Român, a partidului și statului nostru, se înscriu pe coordonatele fĂuririi unei lumi mai drepte și mai trainice, rĂspunzînd idealurilor a milioane de oameni, al tuturor forțelor progresiste din lume, al tineretului ce se impune din ce în ce mai ferm ca factor activ și revoluționar în soluționarea problemelor vitale ale omenirii.

V. L. VIȘAN

Consiliul de conducere: FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAI GLAJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TEDESCU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC, ADRESA REDACȚIEI: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1, telefon 2-19-45, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții, nr. 9, camera 101, telefon 1-49-07. Permanența la redacție, zilnic între orele 20 și 22 la sediul din complex.

Colectivul de redacție: IOAN BACĂLETE, MIRCEA BÎRSILA, DIANA CAZAN, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), CĂTALIN ISMAN, IULIU KÔTELES MIHAI JUNEĂ NICOLAE LENGHER (tehoredactor), ANITE MATEESCU, MONICA MILIVOI, LIA PETRIC, ȘTEFAN POPA, GABRIELA RĂDOI, MARCEL SAMĂNȚA, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de: IOSIF BERWANGER, CONSTANȚIN DUMA și GHEORGHE TĂRȚAN.